

SUBTOPIA³

MAGAZINE NO 8



MOVABLE ART

INGA HIERARKIER FÖR NIKEISHA ANDERSSON
AYEDA & AYEDIN RONAGHI — OM DEN FÖRBJUDNA
BALETTEN I IRAN / ANIMAL RELIGION — CIRKUS
INSPIRERAD AV NATUREN

**REDAKTION
/EDITORIAL STAFF**

Magasin Subtopia, Nr 8
2015/2016

Redaktör/Editor
Josefina Larsson

Grafisk form/Graphic Design
BankerWessel

Foto/Photography
Magnus Åström

Förotom/Except:
s./p. 10 Alex Hinchcliffe
s./p. 17 Animal Religion
s./p. 19 Wille Christiani,
s./p. 19 (bild/image 3), s./p. 20 Circus Arts
s./p. 32, 35 Elin Borrie
s./p. 44–45 Helena Molander

Illustration/Illustrations
BankerWessel

Översättning/Translation
Jan Salomonsson

Skribenter/Writers
Tinni Ernsjö Rappe
Özgür Kurtoglu
Pêl Rostam
Elin Borrie
Kristin Kling
Lydia Putkinen
Josefina Larsson

**Ansvarig utgivare
/Legally responsible publisher**
Karin Lekberg
Krister Kalte
Subtopia, Alby Botkyrka

Tryck/Printing
Elanders

Annonser/Advertisements
Katarina Ståhl

Omslagsbild/Cover image
Nikeisha Andersson

TACK!/THANKS!

Ett stort tack till alla som har
medverkat till att skapa årets nummer
av Magasin Subtopia!/Huge thanks
to everybody who contributed to this
year's issue of Magasin Subtopia!



Subtopia Rotemannavägen 10
SE-145 57 Norsborg, Sweden
www.subtopia.se

ISBN 978-91-7657-144-6

Nº8

MOVABLE ART

Ledare
Arghavan Agida 6
Subcase 9
Animal religion 14
Toqqortat 16
Kulturjägarna 19
Borders 23
ECF 26
Beyond the divide 29
D.I.T. 31
Nikeisha Andersson 35
Ungt mode 38
Urban konst 42
1 på miljonen 49
Slöjd 52
Konyaspor 55
Pêl Rostam 59
Ökad mångfald i public servie 62

Länge leve konsten!

Årets tema ”Movable Art” handlar enkelt uttryckt om konst och kultur på väg och i global rörelse. I Subtopia tar sig konstnärer, kreatörer och besökare in och ut ur olika världar. Platsen inspirerar till nytt genom att bidra med innehåll och deltagarna tar med sig något av detta innehåll för att låta det utvecklas och förflytta sig vidare till andra platser på jorden. Och även om det finns landsgränser (som ju egentligen inte finns på riktigt. De är bara påhittade), passkontroller och censurapparater så lyckas konsten och kulturen bjuda in oss till olika världar och verkligheter på djupet. ● Alltför många länder i Europa och världen skär ner i sina offentliga kulturbudgetar. Teatrar, bibliotek och kulturcentrum tvingas att stänga och konsten och kulturen får allt mindre utrymme. Samtidigt är många stadsplanerare ytterst medvetna om att just kulturen och konsten har en avgörande betydelse för hur en plats utvecklas. I många sammanhang lyfts kulturen fram som ett medel för tillväxt, men att reducera konsten till att enbart handla om det gör att kraften och styrkan försvinner. Med mindre resurser till konst och kultur finns det en risk för att de absolut nödvändigt kritiska rösterna tystnar och yttrandefriheten begränsas. ● Subtopia är en mötesplats och en frizon som står upp för rätten att uttrycka sig, oavsett format. För oss vilar förutsättningen för en plats som denna på alla människors lika värde. Subtopia ingår i flera nätverk i Europa och världen som länkar samman mötesplatser för konstnärer och kreatörer. Flertalet som attraheras och ansluter sig till denna typ av frizoner har en stor variation vad gäller erfarenheter och bakgrund.

Mångfalden av människor och idéer är utmärkande för samtliga av dessa frizoner.

Den gemensamma drivkraften är att skapa, uppfinna, fantisera, experimentera, våga ta risker, bryta mot regler, våga göra samma misstag flera gånger och att påverka saker i en riktning man tror är bra för världen – och som vilar på tanken om rätten att fritt hysa en åsikt och att kunna uttrycka den, oavsett format. ● Betydelsen av frizoner och mötesplatser är alltid viktig, även om dessa blir ännu viktigare i tider då regimer, styren eller normer vill tysta kritiker eller andra uppfattningar. Vi lever i en tid då det fria flödet av idéer, uttryck och åsikter aldrig tidigare har varit så tillgängliga för så många samtidigt. Trots detta sker rörelser och förskjutningar mot att just denna frihet är hotad. ● Konsten är fri att ifrågasätta, förtydliga, förenkla, försvåra, översätta och ge utrymme för reflektion. Att göra det obegripliga begripligt och tvärt om.



Karin Lekberg

Karin Lekberg
Chef för Subtopia
/Managing Director
of Subtopia

Låter några rader av Gandhi avsluta denna introduktion till Magasin Subtopia #8 med temat ”Movable Art!” ”Jag vill inte bo i ett hus med höga, kompakta murar och stängda fönster. Kulturens vindar från alla länder ska blåsa fritt genom mitt hus ...”

Long Live Art!

Stated simply, this year’s theme “Movable Art” is concerned with art and culture in transition and in global movements. At Subtopia, artists, creators and visitors move between different worlds. This place offers inspiration for new ideas in the form of content, some of which our visitors take with them to develop and transport to other parts of the world. Despite national borders (which are really no more than imaginary lines), passport checkpoints and censorship, art and culture manages to invite us to explore different worlds and realities in depth. ● Too many countries in Europe and the rest of the world are cutting their public spending on culture. Theatres, libraries, and cultural centres are closing down, and the space available for artistic and cultural expression is dwindling. However, many city planners are more than aware of the impact that culture and art can have on the development of a neighbourhood. The effects of culture on growth are often emphasised, but to reduce art to being all about that is to rob it of much of its power and vitality. Allocating less resources to art and culture runs the risk of silencing vital critical voices and limiting freedom of speech. ● Subtopia is a meeting place and free zone that is committed to the right to expression, in any medium. As we see it, human equality is a basic prerequisite for a place like this. Subtopia belongs to a number of networks of meeting places for artists and creators, with reaches extending across Europe and the rest of the world. Those who are attracted to and join free zones of this kind display great variety, both in terms of experience and background. Diversity, both in terms of people and ideas, is characteristic of all of these free zones. Their commonality is the urge to create, invent, imagine, experiment, take risks, break rules, make the same mistakes repeatedly and influence things in ways they think will make the world a better place – and all of this hinges on the freedom to hold opinions and express them through any medium. ● Free zones and meeting places are always important, although they become even more so in times when regimes, leaders, and norms are silencing critics and differing opinions. We live in an age when the free flow of ideas, expressions, and opinions has become more accessible, to more people, than ever before. Despite this, recent developments have increasingly placed this freedom under threat. ● Art is free to question, clarify, simplify, complicate, translate, and leave room for reflection. It can make the incomprehensible comprehensible, and vice versa.

Allow me to conclude this introduction to Magasin Subtopia #8, with the theme “Movable Art!”, with some words from Gandhi: “I do not want my house to be walled in on all sides and my windows to be stuffed.

I want the cultures of all the lands to be blown about my house as freely as possible ...”



ARGHAVAN AGIDA



**”HÄR HAR VI YTTRANDEFRIHET
OCH KAN SKAPA FÖRÄNDRING. DET ÄR VIKTIGT ATT VI
ALDRIG GLÖMMER DET”./“HERE, WE ENJOY FREEDOM
OF SPEECH AND THE ABILITY TO EFFECT CHANGE.
WE MUST NEVER FORGET THAT”.**

TEXT Josefine Larsson

Tillsammans med sin familj flydde Arghavan vid tre års ålder från Iran till Sverige. Idag arbetar hon som sångerska samt skriver och föreläser i Sverige och andra länder om kvinnors rättigheter. Magasin Subtopia fick en pratstund med kvinnan som drivs av en längtan att förändra världen!

Att ge kvinnor makt över sina egna liv är grundbulten i UN Womens uppdrag. Du har precis blivit utsedd till en av deras ambassadörer, vilka frågor brinner du för?

– Skapandet av en tryggare värld. Jag tror att om fler människor, speciellt kvinnor, stöttar varandra och hjälper varandra så skulle det vara lättare att tro på sig själv. Då skulle världen vi lever i vara mycket tryggare.

Du och din familj flydde från Iran till Sverige när du var tre år gammal. Vad gjorde flykten med dig?

– Tankarna som jag har med mig genom min uppväxt har alltid varit en drivkraft att försöka förändra. Vi är så många som har flytt och fått lämna landet och människorna vi älskar. Här har vi yttrandefrihet och kan skapa förändring. Det är viktigt att vi aldrig glömmer det.

Din pappa är poet, var det så du fann musiken?

– Musiken har alltid varit en del av vår familj. Min mamma drömde om att bli sångerska, men drömmen rövades bort och försvann i flykten till Sverige. Under alla år som vi har försökt hitta ett hem här har vi funnit tröst i hennes sång. Så musiken har funnits med mig hela tiden genom henne. När jag blev vuxen tänkte jag att jag borde skaffa ett ordentligt jobb, vad det nu var, men sen insåg jag ganska snart att jag måste följa min egen väg och spång för att bli lycklig.

Hur tror du att ditt liv skulle ha sett ut om du levde och arbetade som sångerska och artist i Iran?

– All konst och kreativitet är begränsad i Iran, speciellt för kvinnor, så därför vet jag inte om jag hade jobbat med musiken såsom jag gör idag. I min antologi *Zan* som publicerades i Sverige 2014 beskriver jag hur det är att leva som kvinna i Iran, fast genom tio kvinnors historier. De flesta av dem är musiker, författare eller konstnärer.

Vilka musiker, konstnärer och poeter inspirerar dig i ditt eget skapande?

– Jag lyssnar på allt från svenska visor till persiska traditionella låtar. Just nu på Yasmin Levy, Forugh Farukhzad, Shamlo och Saadi har jag fått lyssna på väldigt mycket genom pappa som läste upp tusentals dikter för oss hemma. Jag inspireras av människor som har lämnat kvar sina ord på den här jorden och av människor som förändrar världen med sin konst.●

When Arghavan was three years old, her family fled Iran to seek refuge in Sweden. Today, she works as a singer and writes and lectures in Sweden and in other countries on the rights of women. Magasin Subtopia had a chat with this woman, who feels the urge to change the world.

Empowering women to take charge of their own lives is the fundamental mission of UN Women. You’ve just been named the ambassador of UN Women Sweden. What issues are you the most passionate about?

— Making the world a safer place. I believe that if more people were supportive of and helpful to one another, women especially, then it wouldn’t be so difficult to believe in yourself. And that would make the world a much safer place. **You and your family fled Iran for Sweden when you were three years old. What did this experience do to you?** — My thoughts, throughout my whole childhood, have always motivated me to try to make a difference. So many of us have had to run from and leave the countries and people that we love. Here, we enjoy freedom of speech and the ability to effect change. We must never forget that.

Your father is a poet. Is that how you discovered music?

— Music was always a part of our family. My mother dreamed of being a singer, but that dream came to nothing when she fled to Sweden. Through all the years that we have tried to make ourselves a home here, her singing has been a constant source of comfort. So music has always been with me, through her. When I grew up, I thought I should get a proper job, whatever that means, but then I realised that I would never be happy unless I followed my own path.

What do you think your life would have been like if you’d been a singer and performer in Iran?

— All art and creativity is limited in Iran, especially for women, so I’m not at all sure I would have been working with music the way I do today. In my anthology “Zan”, which was published in Sweden in 2014, I describe what the life of a woman is like in Iran, through the stories of ten different women. Most of them are musicians, authors, or artists. **Which musicians, artists, and poets inspire you in your own creative work?**

— I listen to everything from Swedish folk ballads to traditional Persian songs. Right now, I’m listening to Yasmin Levy. I’ve heard a lot of Forugh Farukhzad, Shamlo, and Saadi from my dad who read us thousands of poems at home. I’m inspired by people who have left their words behind on this earth, and by people who change the world through their art.●

Fakta:
Arghavan Agida is a singer, writer, lecturer and ambassador for UN Women. She wrote the anthology *Zan*, which describes ten women’s lives as artists in Iran.
> arghavan.se

Fakta:
Arghavan Agida är sångerska, författare, föreläsare och UN Women-ambassadör. Hon har skrivit antologin *Zan* som beskriver tio kvinnors liv som konstnärer i Iran.
> arghavan.se

UNITED NATIONS WOMEN AMBASSADOR



MÄSSAN SUBCASE LYFTER NORDISK CIRKUS

Kanske är Subcase det enda evenemang förutom julfester då barrträd får komma in i värmen; på väggarna hänger vidsträckta tallgrenar, som är en del i årets nordiska tema. Bland övriga kuriositeter kan nämnas miniatyrälgar och en bildskärms-eldstad.

SUBCASE

TEXT Kristin Kling

THE SUBCASE CIRCUS FAIR A BOOST TO SCANDINAVIAN CIRCUS

Subcase is perhaps the only time apart from Christmas celebrations when conifers are allowed indoors: the walls are hung with pine branches, to match this year's Scandinavian theme. Other curiosities worthy of mention are the miniature elks and the computer monitor fireplace.

I närområdet är det nog få som anar att det pågår ett stortat arrangemang här, i Hangaren Subtopia nere vid Albysjön, men för många som arbetar inom den internationella cirkusscenen har cirkusmässan Subcase blivit ett i det närmaste obligatoriskt rese-mål.

Och det finns god anledning för artister och arrangörer att besöka mässan – Subcase fyller något av ett essentiellt behov hos den nationella cirkusscenen och bidrar även till internationella arrangörers fortbildning, menar Kiki Muukkonen, konstnärlig programchef och cirkuskoordinator i Subtopia.

– Innan Subcase fanns så visste ofta inte artisterna vad kompaniet som repade i lokalen intill gjorde. Mässan fungerar som ett skyltfönster, både internt och för omvärlden, vilket utvecklar branschen på alla nivåer. De dialoger som skapas höjer på sikt den konstnärliga nivån på konstnärernas arbete och även på vad arrangörerna presenterar.

Kiki ser, med all rätt, stolt ut och förklarar att Subcases existens även har bidragit till att ge svensk cirkus en förhöjd status. Cirkusmässan, som för bara sex år sedan var en liten intern branschtillställning, är nu en internationell angelägenhet med gott anseende; ett rykte som har spridits längre än Kiki någonsin hade kunnat ana.

– Jag åkte till Argentina och träffade där en snubbe från en jättestor brasiliansk cirkusfestival i Rio, som jag aldrig hade besökt. Jag presenterade mig lite blygt och sa ”hej, jag heter Kiki, jag kommer från Subtopia”

För att demonstrera den sydamerikanska mannens entusiasm höjer hon rösten:

– **”You’re from subtopia? I love subtopia! Your marketing and Subcase – everything!”** imiterar hon och fortsätter:

– Jaha, vad fint! tänkte jag. Så det finns ett världsrykte i branschen som har blivit större än vi visste och det är roligt, men det har tagit många år att uppnå.

Även hemma i Sverige växer mässan. I år har två publika föreställningar fått plats i Subcases showspäckade schema – den ena är

kompaniet Sisters föreställning Clockwork på Södra Teatern och den andra föreställningen är finska Ilmatilas Handspun på Dansens Hus i Stockholm.

There are probably not many people in the neighbourhood who realise that such a prestigious event is taking place here, at Hangaren Subtopia down by Lake Alby, but within the international circus scene the Subcase Circus Fair has become something of a “must-visit” event.

Performers and organisers have good reason to visit the fair – Subcase satisfies an essential need in the national circus scene, and also serves to inform and educate international organisers, says Kiki Mukkonen, artistic program manager and circus coordinator at Subtopia.

— Before Subcase came along, the performers often had no idea what the company practising next door to them were up to. The fair acts as a showcase, both internally and to the outside world, and helps the industry grow on every level. The dialogues this produces will bring long-term benefits for the artistic quality of the performers’ work and the organisers’ events.

Kiki looks proud, deservedly so, and explains that Subcase has also helped raise the status of Swedish circus. The Circus fair, which was no more than a small internal industry event six years ago, has become a well-reputed international institution. Now, the fair’s reputation has reached further than Kiki could ever have imagined.

— I travelled to Argentina, and I met this guy there from a huge Brazilian circus festival in Rio, which I had never visited. I introduced myself shyly and said “Hi, I’m Kiki, I’m from Subtopia”

She raises her voice, to convey the enthusiasm of this South American man:

— **“You’re from subtopia? I love subtopia! Your marketing, and Subcase – everything!”** she mimics, and continues:

— Really? How nice! I thought. So we have an even greater reputation within the global industry, which is great, but it took us many years to achieve it.

The fair is also gaining attention in Sweden. This year, two public performances have been fitted into the packed schedule of Subcase shows: the Sisters company’s Clockwork at Södra Teatern, and Finnish company Ilmatila’s Handspun at Dansens Hus in Stockholm.

– Vi är väldigt stolta över att samarbeta med dem. Det är fint för artisterna att komma dit men också för de internationella arrangörerna att besöka andra scener. Det finns något i essensen av att samarbeta som är bra för mänskligheten på en rent human nivå, säger Kiki och ser fundersam ut.

Nytt för Subcase 2015 är även att det för första gången deltar fler kvinnliga artister än manliga; 24 kvinnor och 22 män, för att vara exakt. Något som är positivt för den konstnärliga utvecklingen i branschen, menar Kiki.

– Kvinnor har svårare att komma fram i cirkusbranschen och även om inte juryn har haft fler kvinnor som ett kriterium, så tycker jag personligen att det är bra att de har blivit fler.●

— We are very proud to be working with them. It’s great for the performers to go there, but it’s also useful for the international organisers to visit other stages. Collaboration has a certain essence to it that benefits humanity on a very pure level, Kiki says with a thoughtful look.

Another first for Subcase 2015 is that more female performers than male ones are taking part; 24 women and 22 men, to be exact. This is a good thing for artistic growth within the industry, states Kiki.

— Women have a harder time staking a claim in the circus industry and even though the jury hasn’t specifically requested more female performers, I think it’s encouraging that their numbers have increased.●



MONIQUE MARTIN BOKARE/PROGRAMMING DIRECTOR

Monique Martin är programplanerare inom cirkus i New York. 2015 är hennes tredje år på Subcase och hon ser fram emot att nätverka med kollegor samt upptäcka ny cirkus.

– Jag är särskilt intresserad av work in progress-föreställningarna, eftersom de är nytillkomna och har möjligheten att få bidrag eller stöd. Sedan letar jag efter verk som kan visas utomhus eftersom min festival äger rum i olika parker i New York. Subcase är väldigt unikt på det sättet att det är tillräckligt litet för att träffa de flesta artister, men ändå tillräckligt stort för att få ordentligt djup i den konstnärliga visionen för att besöket ska bli inspirerande.●

Monique Martin works as Director of Programming within the New York circus scene. 2015 will be her third year at Subcase, and she looks forward to networking with colleagues and discovering new circus art.

— I’m particularly interested in the work in progress shows, because they are recent productions that are eligible for funding and grants. I’m also looking for performances that work outdoors, because my own festival takes place in various parks in New York. Subcase is unique in that it is small enough for you to get to meet most of the performers, but still large enough to offer enough depth of artistic vision to make the visit inspiring.●

Fakta:
Subcase är en årlig mässa för samtida cirkus som produceras, i samarbete med andra nordiska partners, av Subtopia. Under mässan möts arrangörer från hela världen och nordiska cirkusartister för att diskutera samarbeten samt dela kunskap och erfarenheter med varandra. Arrangörerna kan under mässan boka svenska och nordiska föreställningar.
> subcase.se

Facts:
Subcase is an annual fair for contemporary circus, produced by Subtopia in collaboration with other Scandinavian partners. During the fair, organisers from all over the world meet with Scandinavian circus performers to discuss collaborations and share knowledge and experiences. The organisers can book Swedish and Scandinavian shows at the fair.
> subcase.se

På varsin träningsmatta inleder cirkusduon Henrik och Louise sin föreställning Extreme Symbiosis. De har kommit till Subcase för att visa världens bokare och artistkollegor sin intima show om livet på scenen – och bakom den.

Frilansande cirkusartisterna Henrik Aggers och Louise Bjurholms senaste föreställning Extreme Symbiosis är deras första helt egenproducerade. Det hela började som ett researchprojekt när Louise gick ett mastersprogram på Dans- och Cirkushögskolan i Stockholm för tre år sedan.

– I och med utbildningen så började vi titta på vår praktik på ett djupare sätt. Vi hade jobbat i tio år och började fundera över vad det är vi har skapat under åren. Det fanns ett behov hos oss båda att försöka ”zooooowp” – zooma ut ur bubblan och granska oss själva lite grann, säger Louise.

– Helt plötsligt börjar man bli äldre, inflikar Henrik och skrattar.

Fakta:
Louise von Euler Bjurholm & Henrik Agger är två akrobater från Stockholm. De är utbildade på Moscow State School of Circus och har arbetat tillsammans sedan 2001. Under 2015 är de aktuella med föreställningen Extreme Symbiosis.
> acrobalance.com

Henrik och Louise biktade sig även framför en webbkamera varje dag, i ett års tid.

– Föreställningen visar det som vi tycker är praktiken, utan att uppträda eller spela någonting. Det är väldigt många timmar träning jämfört med den faktiska tiden vi står på scenen. skrev dagbok och biktade oss, berättar Henrik, och Louise fyller i:

– Med biktningarna ville vi se skillnaderna och likheterna i hur vi upplever det vi gör.

Henrik och Louise är tacksamma över att få visa upp Extreme Symbiosis för cirkusbranschen, särskilt eftersom showen har ett udda format.

– Vårt performance är kanske inte en självklar show, men i och med att den är med så säger Subcase att den hör hemma inom cirkus. Subcase bidrar till att bredda konstformen, eftersom de tar in så många olika shower, säger Henrik.●

HENRIK OCH LOUSIE BIKTAR SIG I EXTREME SYMBIOSIS /HENRIK AND LOUISE CONFESS IN EXTREME SYMBIOSIS

Circus duo Henrik and Louise begin their show Extreme Symbiosis on separate training mats. They have come to Subcase to show their fellow performers and the bookers of the world their intimate show about a life lived on the stage – and behind it.

The latest show by freelance circus performers Henrik Agger and Louise Bjurholm, Extreme Symbiosis, is also the first one they’ve produced themselves. It all began as a research project three years ago, when Louise took a master’s program at the School of Dance and Circus in Stockholm.

— The education program inspired us to examine our own practice in greater depth. We had been working for ten years, and we began to think about what we’d really been creating for all those years.

We both felt the need to “zooooowp” – zoom out of our bubbles and examine ourselves a little, says Louise.

— Suddenly, you start to grow older, Henrik interjects, and laughs.

— Yes, it’s an identity thing. How long are you entitled to go around calling yourself an acrobat? At some point, you lose the ability to do the more acrobatic things, but we still felt that ... dammit! Once an acrobat, always an acrobat, whether you want to be or not. You never lose that acrobat mind set, Louise says with conviction.

Facts:
Louise von Euler Bjurholm and Henrik Agger are two acrobats from Stockholm. They are both educated at Moscow State School of Circus and have been working together since 2001. During 2015 they are engaged in the show Extreme Symbiosis.
> acrobalance.com

Extreme Symbiosis is also intended to reveal another aspect of the duo; their entire artistic process. Practice as well as rehearsal. For a whole year, Henrik and Louise also made daily “confessions” in front of a webcam.

— The show presents what the practice is to us, when we’re not performing. You spend an enormous number of hours practising compared to the time you spend actually performing on stage. We wrote a diary and made confessions, Henrik tells us, and Louise adds:

— The confessions are intended to reveal the differences and similarities in how we each experience what we do.

Henrik and Louise are grateful for this opportunity to present Extreme Symbiosis to the circus business, especially as the show has such an unusual format.

— Our performance may not be a straight-forward show, but by including it, Subcase is stating that it belongs within the field of circus. Subcase is helping to broaden the art form by inviting such a diverse line-up of acts, says Henrik.●



ANIMAL RELIGION: CHICKEN LEGZ

TEXT Özgür Kurtoglu

Med djuriska rörelser och vild akrobatik skapar cirkuskompaniet *Animal Religion* möten mellan djur och människor. Cirkusföreställningen *Chicken Legz* är både rå och humoristisk och kanske lite farlig.

– Jag och Niklas Blomberg träffades på Dans- och Cirkus-högskolan och bildade sedan kompaniet *Animal Religion*. Hela idén till kompaniet fick vi faktiskt genom att se på djur ute i det fria. Så i och med att vår inspiration kommer från djuren och naturen var det lämpligt att göra en föreställning med djur i deras hemmiljö, säger Quim Girón, cirkusartist och en av två grundare till *Animal Religion*. Han fortsätter:

– Genom Subtopia kom vi i kontakt med festivalen Fira Tàrrega i Spanien och började diskutera hur vi kunde skapa en platsspecifik föreställning på en hästgård.

Tanken på att låta människor äntra djurens hem väckte funderingar om hur interaktion mellan djur och publik kunde skapas.

– Vi ville låta djuren vara fria medan vi utförde showen på gården. Men samtidigt låta publiken gå runt och upptäcka saker själva. När vi sedan körde showen under Fira Tàrrega så började den redan

på bussen som åkte mot gården. Halvvägs till gården kom tre personer springande och stannade bussen med hjälp av hästar. Därifrån fick publiken gå till fots till gården, berättar Quim.●

Fakta:

Quim Girón kommer från Katalonien och driver cirkuskompaniet *Animal Religion* tillsammans med cirkusartisten Niklas Blomberg från Finland. Aktuella med djuriska cirkusshowen *Chicken Legz*.
> animalreligion.com

Circus company *Animal Religion* combine animal movement with wild acrobatics to bring animals and humans together. The show *Chicken Legz* is raw and humorous, and maybe a little dangerous.

— Our company *Animal Religion* was founded together with Niklas Blomberg when we studied at the School of Dance and Circus. The whole idea actually came from watching animals in the wild, and as our inspiration came from animals and nature, it made sense for us to perform a show that featured animals in their home environments, Quim Girón, circus artist and one of two founders of *Animal Religion*. He continues:

— Subtopia put us in touch with the Fira Tàrrega festival in Spain, which supports new artistic concepts for street performances on unconventional stages. We began working with them, and discussed how we could create a site-specific show at a horse farm, says Quim.

The idea of letting humans enter the animals' home made the troupe ponder interplay between animals and an audience.

— We wanted to let the animals run free while we performed the show at the farm, but also to let

the audience walk around and explore on their own. When the show took place during Fira Tàrrega it started on the bus towards the farm. In the middle of the trip three people came running and stopped the bus with help from horses. From there the audience had to walk to the farm, Quim explains.●

Facts:

Quim Girón (Catalonia) runs the *Animal Religion* circus company together with circus performer Niklas Blomberg (Finland). They are currently performing the animal circus show *Chicken Legz*.
> animalreligion.com



SOM CAMOUFLAGE PÅ INUKTITUT TOQQORTAT!

LIKE CAMOUFLAGE
IN INUKTITUT

TEXT Kristin Kling

Projektet Toqqortat började som en dröm i ett grustag i Alby och färdades sedan till Grönland och staden Nuuk. Initiativtagaren till site-specific-shoven av is, eld, pyroteknik och cirkus, Wille Christiani, delger historien bakom hur föreställningen kom till liv.

Målet för de involverade i Toqqortat var tydligt redan när projektet var i sin linda; de skulle sätta upp en show på världens största ö: Grönland. Snart förstod de att målet var nästintill omöjligt att nå, då det logistiska behovet var stort medan resurserna var små.

– Efter elva års självfinansiering bestämde vi i Circus Arts oss för att ta oss in i bidragssystemet genom ett nytt projekt. Vi bad veteranen Stina Holmberg om att kliva in som projektets koordinator. Med hennes erfarenhet av att ha slagits för unga kreatörers drömmar var hon rätt person att övertyga EU:s bidragsgivare om värdet i vårt projekt, säger Wille Christiani, projektledare för Toqqortat, cirkusartist i eldcirkuskompaniet Burnt Out Punks samt delägare produktionsbolaget Circus Arts.

Från början gick projektet under arbetsnamnet Camouflage; ett namn Wille valde för att anspela på det som är dolt. Men eftersom målet var Grönland döptes projektet snart om till Toqqortat, som betyder Camouflage på Inuiternas språk Inuktitut. Redan några år tidigare hade nätverket Circus Effects Network skapats tillsammans med andra kompanier, teatrar och cirkusskolor i de nordiska länderna. Nätverket skulle kretsa kring konstformerna riggning och pyroteknik och blev så småningom en förutsättning för projektet Toqqortat.

– Vi hade säkert ett dussin internationella möten inom nätverket och nästan lika många workshoppar under tre år, från starten av Circus Effects Network 2010 till 2013, säger Wille.

Nätverkets hårda arbete lönade sig. Deltagarnas EU-ansökan beviljades våren 2013 och efter stöd från ett antal

The Toqqortat project began as a dream in a gravel pit in Alby and eventually found its way to the town of Nuuk in Greenland. Wille Christiani, who came up with the idea for this site-specific show of ice, fire, pyrotechnics and circus, tells us the story of how the show came to be.

For the people involved with Toqqortat the goal was clear quite early on; they were going to produce a show on the largest island on Earth: Greenland. This was a destination that they would soon realise would be almost impossible to reach, as the logistical demands were great and the resources very limited.

— After 11 years of self-funding, we decided to establish Circus Arts in the funding system by starting a new project. We asked veteran Stina Holmberg to come aboard as project coordinator. With her experience of having fought to realise the dreams of young creators, she was the right person to convince the EU grant boards that our project had value, says Wille Christiani, project manager for Toqqortat, circus performer with the fire circus company Burnt Out Punks, and one of the owners of the production company Circus Arts.

Initially, the project's working title was Camouflage; a name Wille picked because of the concealment connotation. However, to align the name with the goal of doing the show in Greenland the project was soon renamed Toqqortat, which means Camouflage in the Inuit language Inuktitut. A few years earlier the establishment of the Circus Effects Network had taken place with friends from companies, theatres and circus schools in the Nordic countries. The network was intended to focus on the arts of rigging and pyrotechnics and eventually turned out to be a necessity for the creation of Toqqortat.

— We organised about a dozen meetings of the network and almost as many workshops in three years, between the founding of Circus Effects Network in 2010 and 2013, says Wille.





olika kulturinstitutioner och föreningar kunde Burnt Out Punks och Circus Arts äntligen ge sig ut på turné i Norden. Tack vare bidrag och turnérande fick deltagarna ihop nog med pengar för att Toqqortat skulle bli av. Under sommaren samma år fattades det slutgiltiga beslutet: showen skulle äga rum i Nuuk på Grönland.

– Grönland var i störst behov av inspiration och kulturellt

utbyte, inte minst på grund av den geografiska isoleringen. Så skapades en föreställning med inslag av pyroteknik, riggning och cirkus, som vi sedan tog till Nuuk, säger Wille.

Efter månader av slit och planering kom Toqqortat i augusti 2014 till Nuuk. Ensemblen bestod nu av 70 deltagare, däribland scenografen Oskar Hejll, regissören Nalle Laanela och D.I.T. Subtopias verksamhetsledare Cesar Fulgencio. Föreställningen skulle röra teman som konflikten mellan moderni-

sering och tradition samt mellan natur och exploatering. Efter fem års arbete sågs showen av cirka 8 000 Nuuk-bor.

– Showen blev väl mottagen av publiken och var den största utomhusshowen i Grönlands historia. Grönlands största tidning skrev en artikel inspirerad av Toqqortat, vilket visade vilken påverkan showen hade. Föreställningens tema väckte frågor om hur Grönland ska hantera sina stora tillgångar på naturresurser i relation till andra länders vilja att exploatera dem, säger Wille.●

Fakta:

Wille Christiani är projektledare för Toqqortat, cirkusartist i eldcirkuskompaniet Burnt Out Punks samt delägare Circus Arts AB. Under våren visas den filmatiserade versionen av föreställningen på Grönlands nationella tv.
> circusarts.nu
> circuseffectsnetwork.org

Wille Christiani is the project manager of Toqqortat, a circus performer with the fire circus company Burnt Out Punks and one of the owners of Circus Arts AB. In the spring, a filmed version of the performance will be aired on Greenland's national television channel.
> circusarts.nu
> circuseffectsnetwork.org

The hard work paid off. The participants' EU application was approved during the spring of 2013 and with support from a number of art institutions and associations Burnt Out Punks and Circus Arts were finally able to head off on a tour in the Nordic countries. Thanks to contributions and tours, the participants were raising enough money to make Toqqortat a reality. Later that year during the summer, the final decision was made: the show would be put on in Nuuk, Greenland.

— Greenland was considered to have the greatest need of inspiration and cultural exchange, mostly because of its geographical isolation. So, we created a show incorporating pyrotechnics, rigging and circus which we then brought to Nuuk, says Wille.

After months of hard work and planning, Toqqortat finally arrived in Nuuk in August of 2014. The troupe now consisted of 70 participants, including scenographer Oskar Hejll, director Nalle Laanela, and D.I.T. Subtopia's program manager Cesar Fulgencio. The show was to touch on themes such as the conflict between modernisation and tradition as well as between nature and exploitation. After five years of work, the show was seen by about 8,000 Nuukians.

— The show was very well received and was the largest outdoor show in the history of Greenland. The biggest newspaper in Greenland wrote an article inspired by Toqqortat, which revealed the impact of the show. The show's theme raised questions about how Greenland ought to manage its vast natural resources in relation to foreign nations' desire to exploit them, says Wille.●

KULTURJÄGARNA VILL SKAKA OM OCH FÖRÄNDRA!

Kultur är makt och makt är kultur. Det är utgångspunkten för Emma Dominguez och Ceylan Holago som jobbar med projektet Kulturjägarna i Botkyrka kommun. I höstas valde de 23 unga redan engagerade personer till projektet.

KULTUR JÄGARNA

TEXT Tinni Ernsjöo Rappe

KULTURJÄGARNA WANT TO SHAKE THINGS UP AND MAKE CHANGES!

Culture is power, and power is culture. That's the basis of Emma Dominguez's and Ceylan Holago's work on the Kulturjägarna (Culture Hunters) project in Botkyrka municipality. Last autumn, they selected 23 youths who were already involved in the project.

– Vi samlade dem som vi såg vill något, som redan hade ett driv, och så köttade vi på. Vi ville ge dem kontakter, inspiration, inkörsportar, praktiska tips och ett nätverk, berättar Ceylan Holago som jobbar som projektledare för kulturdriven utveckling på Botkyrka kommun.

Emma Dominguez jobbar deltid på Fanzingo i Subtopiaområdet och deltid på Konstfrämjandet och är med och leder gruppen. Hon pekar på värdet av att lära ut de kommunala processerna till unga som vill vara med och påverka.

– När man vet hur kommunen funkar, så vet man hur man kan fixa grejer, säger hon. När jag var yngre trodde jag att de som hade makt var supersmarta människor som var totalt pålästa på precis allt. Det händer ju något med en när man förstår att det inte alls är så.

Det var projektet ”Alby är inte till salu” som fick Emma att inse att möjlighet till påverkan finns.

– Vi gick på ett möte, fick info om utförsäljningarna och blev så förbannade. Varför hade ingen pratat med oss? Vi kände oss totalt maktlösa, men innan vi gick därifrån så var vi några som bestämde oss för att ändå försöka göra något. Vi började med namninsamlingar, berättar Emma.

– Såklart blir man påverkad av att höra om sina föräldrars styrka och engagemang i hemlandet, veta att de är grymma människor och samtidigt se att de inte får någon chans i Sverige. Men nu vet jag att jag har makt, att ord är makt. Att det går att skaka om och förändra. Det vill jag lära ut.

Ceylan Holago hade innan hon började på Botkyrka kommun jobbat i åtta år på Riksteatern och hunnit fundera mycket över hur kultursektorns resurser fördelas.

– Det är så kass att så många institutioner får så mycket pengar men når så få människor. Det vill jag förändra. Jag vill fördela pengarna bättre. Alla borde ha rätt till allt, säger Ceylan.

Den första gruppen kulturjägare bestod av 23 ungdomar från norra och södra Botkyrka. Unga, drivna, engagerade personer som vill driva kulturprojekt.

– Det är en salig blandning folk. Vi samlade ihop dem, påminde

”NU VET JAG ATT JAG HAR MAKT, ATT ORD ÄR MAKT. ATT DET GÅR ATT SKAKA OM OCH FÖRÄNDRA. DET VILL JAG LÄRA UT”.

“NOW I KNOW THAT I HAVE POWER, THAT WORDS ARE POWER. THAT YOU CAN SHAKE THINGS UP AND CAUSE CHANGE. I WANT TO TEACH OTHERS HOW TO DO THAT”.

It was during the project “Alby är inte till salu” (Alby is not for sale) that Emma realised that it was actually possible to influence things.

Facts: Mångkulturellt centrum is located in Fittja, and has the dual mission of disseminating knowledge about migration in our times and establishing diversity as a part of Sweden’s cultural heritage. MKC runs research projects, and offers exhibitions, training, a crafts workshop, a library, and a restaurant. > mkcentrum.se

Fanzingo began as a protest against the conformity of Swedish media, a reaction to the fact that the people who hold influence over and work in Swedish media all share the same background and all tell stories from the same point of view. Today, Fanzingo is a media centre that helps unestablished youths who lack the proper networks get their stories out there. Fanzingo is based in the Subtopia cluster in Alby, Botkyrka. > fanzingo.se

— We picked the ones that had shown a desire to achieve something, who already had drive and then we pushed them on. We wanted to give them contacts, inspiration, points of entry, practical tips and networks, explains Ceylan Holago, project manager for cultural development at Botkyrka municipality.

Emma Dominguez works part-time at Fanzingo in the Subtopia space, as well as at Konstfrämjandet (an organisation that works to educate in art) and is co-manager of the group. She points out the value of learning the official procedures within the municipality to kids who want to play active roles and influence things.

— When you know how the municipality works, you know how to make things happen, she says. When I was younger I thought that the people who had power were super-smart and knew everything about everything. Of course, when you find out that that’s not the case, something happens to you.

— We went to a meeting where we received information about the sales, and we were all so angry. Why hadn’t anybody spoken to us about this? We felt completely powerless, but before we left, some of us decided that we would at least try to do something about it. We began taking names for petitions, Emma explains.

— Of course, hearing about the strength and commitment that your parents showed in their home countries has an effect on you, knowing that they are these amazing people and then seeing that they never get a chance in Sweden. But now I know that I have power, that words are power. That you can shake things up and cause change. I want to teach others how to do that.

Before she started to work for Botkyrka municipality, Ceylan Holago worked at Riksteatern for eight years, where she had plenty of time to think about how the resources are distributed in the cultural sector.

— It’s ridiculous that there are all these institutions getting all this



dem om att folk vill ha dem och att de är förebilder. Det där behövs som motvikt till det folk i förorten så ofta får höra: att vi inte har en chans, att vi aldrig kommer få jobb, att vad vi än gör så spelar det ingen roll, säger Emma Dominguez.

Hösten 2015 går Kulturjägarna in i ny fas och en ny grupp kommer rekryteras.

– Vi funderar över vad som händer när vi stärker enskilda medborgare så här. Vad kostar det och vad ger det? En sak som vi kan se att det ger är ju en rekryteringsbas för kommunen och kommunala projekt. Vi har en mapp med kulturjägare nu som kommunen kan använda när de behöver folk till olika projekt. Jag vill ge makt och resurser till de som aldrig får det annars. Det är mitt jobb, säger Ceylan Holago.●

money, but that their work reaches so few people. I want to change that. I want to distribute the money better. Everybody should have access to everything, Ceylan says.

The first group of culture hunters consisted of 23 youths from north and south Botkyrka. Young, passionate and committed people with the desire to run cultural projects.

— It’s a very diverse mix of people. We brought them together and reminded them that people want to see their work and that they are role models. All those things are important to offset the things people in the suburbs keep getting told: that they don’t stand a chance, that they’ll never get jobs, that no matter what they do it’ll never make a difference, says Emma Dominguez.

In the fall of 2015, Kulturjägarna will move on to the next phase, and recruit a new group of participants.

— We consider the effects of empowering individual citizens this way. What are the costs, and what are the benefits? One thing we’re seeing is that it provides a recruiting base for the municipality and its projects. Now, we have a folio of previous participants that the municipality can access when they need people for various projects. I want to offer influence and resources to people who would never have them otherwise. That’s my job, says Ceylan Holago.●

Fakta: Mångkulturellt centrum ligger i Fittja och sprider kunskap om den nutida migrationen samt jobbar för att mångfald ska bli en del av det svenska kulturarvet. På MKC bedrivs forskning, och där finns utställningar, kurser, verkstad, bibliotek och restaurang. > mkcentrum.se

Fanzingo startade som en protest mot likriktningen i svensk media, en reaktion mot att de som har makt över och arbetar i svensk media har samma bakgrund och berättar historier ur samma perspektiv. Idag är Fanzingo ett mediehus som hjälper oetablerade unga utan kontaktnät att nå ut med sitt berättande. Fanzingo har sin bas i Subtopiaområdet i Alby, Botkyrka. > fanzingo.se

* Kulturdriven utveckling är ett projekt finansierat av Botkyrka kommun med syfte att tillsammans med unga vuxna lyfta och stärka ungas kulturuttryck. Kulturdriven utveckling finns hos Kultur- och fritidsförvaltningen. /Kulturdriven utveckling is a project financed by Botkyrka municipality, which works in collaboration with young adults to elevate and empower their cultural expressions. Kulturdriven utveckling is organised by The Culture and Leisure Administration.



I en trapets högt ovanför golvet svingar sig en kvinna fram och tillbaka och gnisslet från mekaniken blandas med Michel Jacksons låt Bad som spelas i bakgrunden. Det är här i Cirkus Cirkörs lokaler som Tilde Björfors tar emot för att berätta om nya föreställningen Borders.

CIRKUS CIRKÖR BORDERS

TEXT Josefina Larsson

On a trapeze, high above the floor, a woman swings back and forth, to the squeaking of the mechanical components mingling with Michael Jackson's "Bad", which is playing in the background. Tilde Björfors receives us in the Cirkus Cirkör headquarters to discuss their new show "Borders".

BORDERS ÖVAR OSS I ATT MÖTA VÄRLDENS OSÄKERHET /BORDERS PREPARES US FOR THE INSECURITIES OF THE WORLD

Vi slår oss ned i Cirkörhusets gym, på en soffa med virkat överkast. Arbetet med föreställningen *Borders* pågår för fullt runt omkring oss och överallt ligger vita plastdunkar som ska fyllas med vatten och förvandlas till instrument.

– När jag var liten och åkte båten mellan Limhamn och Dragör brukade jag försöka känna var gränsen mellan Sverige och Danmark gick. Jag kunde inte fatta hur det kunde finnas en gräns i något som var i ständig rörelse som vatten är, säger Tilde.

Utgångspunkten för *Borders* är just gränser och vatten – och på golvet en våning ned i den stora cirkushallen står en grupp cirkusartister samlade runt en stege som pekar upp emot taket. Stegen för tankarna till sagan om Jack och bönstjälken. En hemlig flyktväg upp genom molnen.

– Idén till föreställningen *Borders* började med att jag och min son Laban läste boken om den romska flickan Katitzi. Det är ju en rätt gammal bok och jag blev väldigt upprörd över att så lite har förändrats. Att romerna fortfarande har det lika dåligt, berättar Tilde.

Idén till en föreställning måste vara något viktigt; på liv och död, med sin grund i viljan att förändra världen, menar Tilde.

– Sen läste jag Fabrizio Gattis reportagebok *Bilal* om migranternas och flyktingars situation på väg till Europa. Den öppnade upp en bild av vad Europa gör mot sin omvärld; det pågår rena slakten, som bygger på regler som EU bestämt. Europa skyddar sina gränser hårdare än någonsin samtidigt som rapporter

We sit down in the Cirkör building's gym, on a couch with a crocheted cover. Work on *Borders* is under way all around us, and there are white plastic water bottles everywhere, waiting to be filled and turned into musical instruments.

— When I was a kid, I used to travel by boat between Limhamn and Dragör. I would often try to sense the location of the border between Sweden and Denmark. I couldn't understand how a border could run through something like

water, which exists in a constant state of motion, says Tilde.

Borders is based on the concepts of borders and water – and one floor down from us in the cavernous circus hall, a group of performers are gathered around a ladder that leads to the roof. The ladder brings to mind the story of Jack and the beanstalk. A secret escape route through the clouds.

— The idea for *Borders* began when I read the book about the Romani girl Katitzi to my son Laban. It's a pretty old book, and it was upsetting for me to realise that so little has changed. The Romanis still face the same hardships they did then, Tilde explains.

The idea for a show has to be something important; a matter of life and death, based on a desire to change the world, according to Tilde.

— Then, I read Fabrizio Gatti's *Bilal*, which is about the situations faced by migrants and refugees on their way to Europe. It revealed to me what Europe does to the rest of the world. It's basically butchery, all sanctioned by rules set by the EU. Europe is policing its borders more diligently than ever, while we keep getting reports of drownings caused by overcrowded refugee boats.

In many ways, *Borders* is about the quest for freedom and safety, but it's also about crossing more personal borders that exist in the everyday experiences of circus performers.

— I left theatre a long time ago, because I wanted to get away from all the hierarchies that exist there. I was looking

om drunkningsolyckor på grund av överfyllda flyktångbåtar när oss.

Borders handlar på många sätt om jakten efter frihet och trygghet, men också om överskridandet av gränser på ett mer personligt plan kopplat till cirkusartistens vardag, menar Tilde.

– Jag lämnade teatern för länge sedan, eftersom jag ville bort från hierarkierna som fanns där. Jag sökte ett sammanhang med medskapande processer och fann cirkusen. Fast ganska snart märkte jag att det också inom cirkusen fanns hierarkier, men att det kanske behövs ledare och regissörer som hjälper till att bära den kreativa processen framåt. Men jag är inte en regissör som säger ”gå tre steg till höger”. Jag är mer en ett plus ett är lika med 15-person, säger hon.

I den stora cirkushallen råder en blandning av rörelse och stillhet, kropp och hjärna, ljud och tystnad, allt på samma gång. Men även om träningsmiljön kan tyckas kaosartad för den ovane, så menar Tilde att de cirkusföreställningar som skapas här är nödvändiga för att lindra de skador som samhällets oreda åsamkar oss människor.

– Cirkusen är så många olika saker. På liv och död, men också lekfull. Den ger oss möjlighet att öva oss i att möta världens osäkerhet och jag tror att vi behöver det. Jag tror att människor som inte gör det får extra svårt att leva i världen som den ser ut idag. Det finns så mycket kaos runt omkring oss och konsten och kulturen har en viktig uppgift att fylla där. Det är en av styrkorna i cirkusen som konstform, att den är både underhållning och bärare av smärtfyllda historier. Just därför kan den också nudda människors hjärtan.●

Facts:

Tilde Björfors is the founder of Cirkus Cirkör, which celebrates 20 years of being a circus company, crossing boundaries and promoting grass roots activism this year. During a visit to France in 1993, Tilde discovered contemporary circus, and shortly thereafter she founded Cirkus Cirkör (1995), where she currently acts as artistic and theatrical director. Cirkus Cirkör has its headquarters in the Subtopia cluster in Botkyrka. *Borders* will open during the spring of 2015.
> cirkor.nu

for a context with a more collaborative creative process, and I discovered circus. However, I soon noticed that circus has its fair share of hierarchies as well, but that maybe leaders and directors who can nudge the creative process along are a necessity. That doesn't mean I'm the kind of director who tells people to take three steps to the right. I'm more of a “one and one makes fifteen” kind of person, she says.

In the large circus hall motion and stillness, body and mind, sound and silence are all blended together. While the training space might seem chaotic to those unused to this, Tilde insists that the circus performances created here are a necessary remedy to the harm done to humanity by the failures of our societies.

— Circus is so many different things. It's a matter of life and death, but it's also playful. It gives us with an opportunity to face the uncertainties of the world, and I think we need that. I think people who don't get that experience will find it very difficult to live in the world today. We're surrounded by so much chaos, and this gives art and culture an important task. That's one of the advantages of circus as an art form; it both entertains and tells painful stories. That's the very reason why it is able to touch people's hearts.●

Vem bestämmer över de allmänna ytor i våra städer och grannskap? Vad ska det gemensamma användas till och vad ska finnas där? Vilka känner tillhörighet till det vi äger och ska använda tillsammans? Och vilka känner att de har makt att påverka det allmänna?

ECF ARBETAR FÖR ÖKAD DEMOKRATI I EUROPA

ECF

TEXT Tinni Ernsjö Rappe

ECF PROMOTES DEMOCRACY IN EUROPE

Who controls the public spaces within our cities and neighbourhoods? What should we use public spaces for, and what should we keep in them? Which people feel that the things we share and use together belong to them? And which people feel that they have influence over public property?

Sådana frågor umgås Karin Lekberg, chef för Subtopia, och Anders Lindgren, verksamhetsledare för inkubatorn Klump Subtopia, med i sitt arbete i det europeiska projektet "Networked Programme" som leds av European Cultural Foundation (ECF) i samverkan med Subtopia och fem hubbar till i Europa. Projektet, som är finansierat av den europeiska stiftelsen ECF i syfte att stärka kulturens plats i Europa, siktar under en treårsperiod in sig på frågan om just idéer som kan få medborgare att engagera sig i det allmänna.

— Hur kulturproduktion och skapande kan få plats i staden är en viktig fråga för oss. Vi ser Subtopia som ett exempel på att bygga staden. Det vi gör här kan inspirera andra ute i Europa, säger Anders Lindgren som tillsammans med Karin jobbar med att förbereda det Idea Camp som Subtopia kommer vara värd för i september 2015. Då kommer femtio utvalda projekt från hela Europa till Subtopia för att samarbeta, få input, bilda nätverk

It's questions such as these that occupy Karin Lekberg, manager of Subtopia, and Anders Lindgren, program manager for the incubator Klump Subtopia, in their work on the European project "Networked Programme", which is run by the European Cultural Foundation (ECF) in collaboration with Subtopia and five other hubs in Europe. The project is financed by the ECF and is intended to promote the role of culture in Europe. Over a period of three years, the project will focus on generating ideas that can encourage citizens to get involved in public spaces and property.

— The question of how to make room for cultural production and creativity in our cities is important to us. We think of Subtopia as an example of "building the city". What we're doing here could serve as an inspiration for others out there in Europe, says Anders Lindgren, who is working with Karin to prepare the Idea Camp that Subtopia will host in September of 2015. At that meeting, fifty selected projects from all over Europe will visit Subtopia to collaborate, give

och vidareutveckla sina idéer. Mötet hos Subtopia är det andra Idea campet som projektet rymmer. Förra träffen var i Marseille sommaren 2014. Temat för sommarens träff är Build the city – hur kan kulturen och kulturproducenter vara med och forma samt planera framtidens städer?

— Vi i Sverige är ju historiskt rätt duktiga på det här med det gemensamma. Ta bara allemansrätten, många av våra europeiska kollegor tror inte sina öron när vi berättar om den, säger Anders Lindgren.

"Det allmänna" är ett svårdefinierat begrepp när man samlar människor från olika delar av Europa, berättar Anders och Karin.

— Egentligen skulle vi behöva jobba fram ett lexikon där vi definierar basala ord som demokrati, allmänna ytor och kultur. För vad står det där egentligen för? Men jag vet inte om det går. Vi människor är så oerhört präglade av vårt lands historia och politik, och vår religion. Det är en prägling som vi inte alltid ser eller tänker på – men våra olikheter blir tydliga i vissa samtal och vi kan lära oss massor av detta, säger Anders Lindgren.

— Det är skönt att bli mer konkret uppkopplad mot Europa. Projektet lyfter även frågor om vad det är som enar Europa, och vilka nutida berättelser som egentligen finns för oss att bygga gemenskap på berättar Karin Lekberg.

— Bristen på berättelser lämnar öppningar för nationalistiska partier som Sverigedemokraterna att vinna mark. De kommer med sin förenklade och bakåtsträvande berättelse och en del väljer att tro på den. Vi andra måste göra alternativa storys och det är ju konsten och kulturens uppgift som jag ser det, säger Karin Lekberg. Anders Lindgren fyller i:

— Egentligen är hela det här projektet en motståndsrörelse mot den växande nationalismen. Målet är att kunna skala upp projektet och i framtiden kunna vara med och lobba och arbeta för ett konstnärligt hållbart Europa. Att skapa mallar för hur kultur och konst kan minska mellanrummet mellan medborgare och makt.●

Fakta:

Subtopia är av stiftelsen European Cultural Foundation utvald som en av sex hubbar i Europa som ska arbeta för kultur som verktyg för ökad demokrati i Europa. Fokus i projektet ligger på det offentliga rummet. Den 23–25 september 2015 arrangeras ett Idea camp i Botkyrka där de övriga hubbarna samt 50 projektidéer från hela Europa kommer delta. Temat är Build the city och målet att stötta projekt som på olika sätt bidrar till att stärka kulturens och kreativitetens plats i samhällsplaneringen. > subtopia.se

De fem övriga hubbarna är i ECF-projektet är:

Krytyka Polityczna, Polen, Les Têtes de l'Art, Frankrike, Culture 2 Commons, Kroatien, Oberlith Young Artists, Moldavien, Platoniq, Spanien

Facts:

Subtopia has been selected by the European Cultural Foundation as one of six European hubs that will explore the use of culture to promote democracy in Europe. The project focuses on public spaces. On September 23rd to 25th in 2015, an Idea Camp will be held in Botkyrka, with representatives from the other hubs, as well as 50 project ideas from all over Europe. The theme for the camp is Build the City, and its objective is to support projects that can help to give cultural projects and creativity a greater role in social planning. > subtopia.se

The five other hubs in the ECF project are:

Krytyka Polityczna, Poland, Les Têtes de l'Art, France, Culture 2 Commons, Croatia, Oberlith Young Artists, Moldavia, Platoniq, Spain

and receive feedback, network, and develop their ideas. The meeting at Subtopia will be the second of the project's three scheduled Idea Camps. The previous one occurred in Marseille during the summer of 2014. The theme for this summer's meeting is "Build the city" – how can culture and cultural managers help shape and plan the cities of the future?

— Historically speaking, we've been pretty good at public spaces in Sweden. For instance, many of our colleagues don't believe their ears when we tell them about our Right of public access laws, says Anders Lindgren.

"Public spaces and property" are difficult concepts to define when you bring people from different parts of Europe together, Anders and Karin explain.

— We should really base our work on a shared glossary, including definitions of basic terms such as democracy, public spaces, and culture. What do all those words really mean, after all? But I don't know if that's even possible. Human beings are hugely influenced by the histories and politics of their home countries and religions. This influence isn't always apparent, or something we're aware of, but our differences are revealed in certain conversations, and we have a lot to learn from that, says Anders Lindgren.

— It's nice to make more tangible connections to Europe. The project will also raise questions about what unifies Europe, and which stories we can actually use today to build a sense of community, Karin Lekberg explains.

— The lack of such stories leaves openings for nationalist political parties like Sverigedemokraterna to exploit. They provide their over-simplified retrograde narratives, and some people choose to believe them. We have to make alternative stories available, and that's really the mission of art and culture, as I see it, says Karin Lekberg. Anders Lindgren adds:

— This whole project is really a kind of resistance movement against the growth of nationalism. The ambition is to increase the project's scale, so that we will eventually be able to lobby and work for an artistically sustainable Europe, and to create templates for how cultural and artistic expressions can bring the people closer to those in power.●

BEYOND THE DIVIDE

TEXT Kristin Kling

DEN FÖRBJUDNA BALETTEN I IRAN /FORBIDDEN BALLET IN IRAN



För några år sedan spelade Ayedin Ronaghi in dokumentärfilmen Shahab, om en papperslös afghansk invandrare i Iran. Under inspelningen fick Ayedin veta att revolutionen i Iran medförde ett förbud mot balett i landet samt att den Persiska balettakademin flyttade till Sverige.

När jag fick veta att deras balettakademi låg i Sverige kontaktade jag dem. De förklarade att det finns många utövare i Iran och det blev startskottet för filmen, säger Ayedin Ronaghi, regissör till filmen Beyond the Divide, som skildrar en anonym ballerina bakom stängda dörrar i Teheran och hennes dröm om att bli professionell dansare.

Filmbasen bidrog med finansiellt och tekniskt stöd samt agerade bollplank. Det moraliska stödet stod Ayedin syster, Ayeda Ronaghi, även hon regissör till filmen, för. För henne var inte ämnet balett av något större intresse, utan snarare konceptet tabu i sig. Men tabu medför problem för filmmakare. Detta skulle snart visa sig, då det blev svårt att hitta någon dansare som ville vara med i dokumentären.

– Vi har en moster i Iran som är väldigt intresserad av att dansa, så vi kontaktade henne och frågade om hon ville ställa

A few years ago, Ayedin Ronaghi shot the documentary Shahab, which is about an unregistered Afghani immigrant in Iran. While making the film, Ayedin found out that the revolution in Iran had brought about a ban on ballet in the country which caused the Persian Ballet Academy to escape to Sweden.

— When I found out that the ballet academy was in Sweden, I contacted them. They explained that there were a lot of dancers in Iran, and that made me want to make this film, says Ayedin Ronaghi, director of Beyond the Divide, which tells the story of an anonymous ballerina behind closed doors in Teheran, and her dream of becoming a professional dancer. Filmbasen contributed financially and technically, and offered advice and feedback along the way. Ayedin's sister, Ayeda Ronaghi, provided moral support and co-directed the film. She had no particular interest in the topic of ballet per se, but rather for the wider concept of taboos. However, taboos cause problems for film makers. This would soon become apparent, as they had difficulties finding a dancer who would agree to be in the documentary.

upp och göra research och hitta ballerinar. Först sa de ja, men de backade ur, säger Ayeda.

Tajmingen för inspelningen var inte den bästa. Trots att många hade visat intresse för att ställa upp i balettdokumentären tackade de så småningom nej. Anledningen? Ett Youtube-klipp där Iranska tjejer och killar dansar till Happy av Pharell Williams. Videon resulterade i ett antal gripanden och även på sikt i att Ayedin och Ayeda stod helt utan inspelningsmaterial endast en vecka innan de skulle resa tillbaka till Sverige. Oturen vände i sista sekund.

– En ballerina som hade haft kontakt med vår moster hörde av sig och sa att hon absolut kunde tänka sig att ställa upp. Så dog ursprungsidén. Från början hade vi planerat ett projekt med flera ballerinar i Teheran, men vår analys av händelsen är att de backade ur på grund av youtube-videon, säger Ayedin.

Hindrena för inspelningen slutade inte när dokumentärskaparna hade hittat en frivillig ballerina; i Iran måste man ha tillstånd för att filma. Eftersom syskonen Rohnagi inte hade något sådant tillstånd var de tvungna att spela in i hemlighet, under endast en och en halv dag.

– Vi fick gå ut ur bilen, filma och sedan gå in igen. Det blev väldigt intensivt. Jag vet att ballerinan hade hört att någon känd profil inom persiska akademien hade gått ut och sagt att balett inte finns i Iran, så hon kände väl att hon ville visa att det visst finns dansare. Sedan vågade hon inte fortsätta längre, säger Ayeda och Ayedin inflikar:

– Vi hade velat filma mer, men vi fick acceptera att det inte gick. Ibland frågar jag mig själv varför jag gör det här, men vi visar ju för omvärlden att den här situationen existerar. Det finns en scen i resten av världen om du har talangen och är ambitiös, men i Iran existerar inte den scenen, så varför tränar ballerinnorna varje dag? Vet hon vad hon ger sig in på? Jag vet inte. Egentligen vill vi bara visa filmen, sedan får den tala för sig själv.●

Fakta:
Ayedin Ronaghi är en del av Filmbasen och frilansande filmskapare. Han har sysslat med film i några år och har läst en baskurs på DI 2009. Efter det har han gjort några korta dokumentärfilmer, bland annat Beyond the Divide. Ayeda Ronaghi är utbildad gymnasielärare i engelska, men har alltid varit intresserad av film. När chansen att spela in Beyond the Divide kom kände hon att det var dags. Filmbasen är Stockholms läns mötesplats och talangutvecklingscentrum för unga filmare och har funnits sedan 2008. Filmbasen finns i Subtopia och stödjer filmare från hela länet med bland annat projektstöd, teknisktöd och talangutvecklingsprogrammen STHLM Debut, Pure Fiction och Spektra.
> filmbasen.se

— We have an aunt in Iran who is very interested in dance, so we contacted her and asked her if she would help us do research and find ballerinas. At first they agreed, but then they pulled out, Ayeda says.

The timing of the shoot was less than ideal. Despite a lot of people showing interest in being in the ballet documentary, they all ended up saying no in the end. The reason why was a YouTube clip in which Iranian girls and boys dance to the song Happy by Pharell Williams. The video resulted in a number of arrests and eventually also caused Ayedin and Ayeda to have no recorded footage at all – just one week before their return to Sweden. But their luck was to turn at the last minute.

— A ballerina who had been in touch with our aunt got in touch and told us she was absolutely prepared to do it for us. That’s how the original idea fell apart. Initially, we had planned for a project involving several ballerinas in Teheran, but in hindsight we feel the reason why most of them backed out was that YouTube video, says Ayedin.

The problems for the shoot hadn’t ended just because the team had found a willing ballerina; in Iran, you need a permit to film. Since the Rohnagi siblings didn’t have a permit, they had to do their shoot in secrecy and had no more than a day and a half in which to do it.

— We basically left the car, filmed, and got back in the car. It was very intense. I know that the ballerina had heard that some famous person in the Persian Academy had said that there was no ballet in Iran, so I guess she felt compelled to show that there are dancers there after all. Then, she didn’t dare to do any more, says Ayeda, and Ayedin continues:

— We wanted to shoot more, but we had to accept that it just wasn’t possible. Sometimes I ask myself why I do this, but we’re showing the rest of the world that this is actually happening. There is a stage for you in the rest of the world, assuming you have the talent and ambition, but that stage simply doesn’t exist in Iran. So why do the ballerinas practice every day? Does she know what she’s getting herself into? I don’t know. I suppose we just want to show people the film and let it speak for itself.●

Facts:
Ayedin Ronaghi is a member of Filmbasen and a freelance film maker. He’s worked with film for a few years, and took a basic class at the Stockholm Academy of Dramatic Arts in 2009. Since then, he’s made a few short documentaries, one of them being Beyond the Divide. Ayeda Ronaghi is a secondary school level English teacher, but has always taken an interest in film. When the opportunity to shoot Beyond the Divide appeared, she decided the time had come. Filmbasen is the Stockholm county meeting place and talent development centre for young film makers and has been around since 2008. Filmbasen is located in Subtopia, and supports film makers from all over the county, offering project support, technical support and the talent development programmes STHLM Debut, Pure Fiction, and Spektra.
> filmbasen.se



TILLSAMMANS ÄR TEMAT NÄR ÅTTONDE- KLASSARE SKAPAR FÖRESTÄLLNING. /TOGETHER IS THE THEME WHEN EIGHTH GRADE STUDENTS PRODUCE SHOW.

När eleverna från Björkhaga skola i Tumba skapar föreställning finns D.I.T. Subtopia med för att hjälpa till med inspirationsworkshoppar och ge stöd i projekt- och processledning. Magasin Subtopia fick en tidig smygtitt.

I danssalen är eleverna mitt i en avancerad kontaktimprovisationsövning. Dansläraren, tillika D.I.T. Subtopias verksamhetsledare Cesar Fulgencio, ger order:

– Ni måste ha fysisk kontakt hela tiden men inte hålla varandra i handen, inte i armkrok, inte bära varandra och ni får bara röra er nära golvet.

Det är inte lätt att ta sig fram två och två på det viset, prova själv.

Men eleverna rör sig framåt och mitt bland allt fniss och alla asgarv hittar de nya rörelser. Som att linda in fötterna i varandra och rulla fram på golvet. Eller att rulla överkropparna mot varandra som två valsar.

I pausen träffar vi Fabiola, Sabra, J.P, Reni, Seher, Rawan och Sarah. De bildar nästan hela dansgruppen i föreställningsprojektet.

– Temat för föreställningen är ”tillsammans”, men manus är inte klart, svarar Seher på frågan om vad det hela ska bli. Reni fyller i:

– Det är eleverna i dramagruppen som skriver manus.

Alla åttondeklassare är med i projektet. De är indelade i grupperna dans, drama, musik och backstage varav det sistnämnda innefattar scenografi, ljus och ljud. Eleverna skapar allt som hamnar på scenen.

– Det vi dansar ska höra ihop med själva pjäsen, säger Seher.

– Just nu värmer vi upp våra kroppar med rörelser, men vi har inte kommit igång med koreografin än, säger Rawan. Deras idrottslärare Sandra förklarar att dagens workshop är till för att ge eleverna inspiration och verktyg som de kan använda när de ska koreografera.

Students from Björkhaga School in Tumba are producing a show aided by D.I.T. Subtopia, who are there to run inspirational workshops and support the students’ project and process management. Magasin Subtopia got an early sneak peek.

In the dance studio, the students are doing an advanced contact improvisation exercise. Cesar Fulgencio, dance teacher and program manager for D.I.T. Subtopia, instructs:

— You have to stay in physical contact the whole time, but don’t hold hands, don’t link arms, don’t carry each other and only move close to the floor.

It’s not easy to move in pairs that way, try it for yourself! But the students are making their way around and discovering new movements in all the giggling and laughter. Movements such as linking your feet together and rolling about on the floor, or rotating your torsos against each other like a pair of rollers in a mill.

During their break, we meet with Fabiola, Sabra, J.P, Reni, Seher, Rawan, and Sarah.

This is almost the whole dance group for this performance project.

— The theme of the show is “together”, but the script isn’t finished, Seher responds when asked what the end result will be. Reni fills in:

— The students in the drama group are writing the script.

All of the eighth graders are involved in the project. They have been divided into groups for dance, drama, music, and the backstage crew, which is responsible for sets, lighting, and sound. Everything that will end up on stage will be

created by the students.

— Our dancing is supposed to fit in with the play, says Seher.

En aspekt av arbetet med föreställningen som både Sandra och Cesar tycker är viktig är att vara modig och våga testa nya saker. På frågan om de dansat tidigare svarar alla eleverna ja och räknar upp streetdance, dancehall, breakdance och hiphop. Men det som de gör idag är nytt.

– Det är utlämnande att göra något man aldrig gjort förut och våga visa det framför andra. Att våga misslyckas är också ett sätt att lyckas, för det är då man utvecklas. Det är något som är viktigt för ungdomar överlag att få uppleva tror jag, menar Sandra.

När eleverna får frågan om de tycker att de lär sig något viktigt när de arbetar med föreställningen nickar alla.

– Vi lär oss samarbete, tycker Rawan.

– Och idag har vi lärt oss den här rörelsen som var bra, säger Sabra och visar med armarna.●

– Right now, we’re warming up our bodies, but we haven’t started on the actual choreography yet, Rawan adds. Their PE teacher Sandra explains that the aim of today’s workshop is to provide the students with inspiration and tools that they can use in their choreography.

An aspect of working with the show that Sandra and Cesar both find important is being brave, and having the courage to try new things. When asked if they have danced before all of the students say yes, and mention street dance, dancehall,

break-dance and hip hop. But what they’re doing today is new to them.

— Doing something you’ve never done before in front of others takes courage. Daring to fail is a kind of success, because that’s how you grow. This is important for kids to experience in general, I think, says Sandra.

When the students are asked if they are learning anything important from working on the show, they all nod.

— We learn to cooperate, says Rawan

— And today, we learned this great movement, says Sabra and shows us with her arms.●





Som en vår tids Mary Pickford*, med känsla för skådespeleri, regi och affärer slår regissören och producenten Nikeisha Andersson sig in på svenska musikvideo- och reklamfilmshimlen. Och visst besitter hon flertalet av de Pickfordska egenskaperna gällande driv och begåvning. Magasin Subtopia fick en pratstund med Nikeisha om pengadriv, vinnarskallar och musik.

* Mary Pickford, "Americas Sweetheart", var sin tids största filmstjärna och ett affärssnille utan motstycke. Som åttaåring försörjde hon hela sin familj och 1915 var hon först ut i Hollywood att som skådis starta eget produktionsbolag. Som 17 åring var hon inte bara sin tids mest kända skådespelare utan dessutom producent för sina egna stumfilmer.

NIKEISHA

TEXT Josefina Larsson

Nikeisha Andersson, a Mary Pickford* of our time, with a great sense of acting, directing, and business, is staking her claim on the Swedish scenes for music videos and advertisements.

When it comes to her drive and talent, there's no doubt that she possesses most of Pickford's characteristics. Magasin Subtopia spoke to Nikeisha about money as motivation, being a winner and music.

* Mary Pickford, "Americas Sweetheart", was the greatest movie star of her times, and had an unrivalled business sense. At 8, she was supporting her entire family, and in 1915 she became the first Hollywood performer to start her own production company. At 17, she wasn't just the most renowned actress of her time; she also produced her own silent movies.

– Det började med att jag och en kompis kom på att vi skulle haka på Shakiras dansgrej för några år sen. Vi arrade en flashmob på Sergels torg i Stockholm och trodde att det skulle komma typ tjugo personer men det kom galet mycket folk som vi filmade dansandes, berättar Nikeisha.

Intresset för film och regi hade infunnit sig några år tidigare när Nikeisha var nio år gammal och en nära släkting hade gått bort.

– Jag var superdeppig och satt mest hemma och tittade på tv-serien Förhåxåd på tv. Den fick mig att skratta mitt i det jobbiga och då började jag tänka på hur det funkar med tv.

Nikeisha googlade ordet skådespelare på sin morfars dator och började pussla ihop bitarna. Några skriver, andra spelar, och så är det någon som filmar det hela, insåg hon.

– Jag lånade morfars dator och laddade hem massa videor som jag började klippa ihop till egna kortfilmer i Windows Movie Maker. Jag var tvungen att jobba väldigt snabbt eftersom morfar blev sur när han kom hem och upptäckte att jag laddat ned en massa grejer. Tack vare det är jag grymt snabb på att klippa idag, säger hon och skrattar.

När det var dags för gymnasiet ville Nikeisha bevisa att hon var smart och pluggade förlängd fysik i en engelsk privatskola men efter två år ledsnade hon och tog paus i två veckor.

– Jag satt hemma och googlade kända människor som Angelina Jolie och Donald Trump istället. Jag ville hitta en gemensam nämnare för deras framgång. Det jag kom fram till var att de alla kört sitt eget race. Så jag bestämde mig för att hoppa av naturvetenskapliga linjen och började istället på cybergymnasiet där schemat var mer flexibelt.

Samtidigt som Nikeisha gick klart gymnasiet gjorde hon några gratisjobb för Sony som regissör till olika musikvideor, men ledsnade snart på att jobba gratis.

– Man måste sätta ett värde på det man gör så jag tackade nej till att filma Popaganda gratis och sen hörde jag ingenting på några månader. Men det gjorde inget för jag hade lite pengar undanstoppade hemma i en godispåse så jag klarade mig, säger Nikeisha och ler finurligt.

Efter två månaders tystnad ringde Sony Music upp för att snacka anställning. Kontraktet resulterade i att Nikeisha

INGA HIERARKIER FÖR NIKEISHA ANDERSSON! /NO HIERARCHIES FOR NIKEISHA ANDERSSON!

began to put the pieces of the puzzle together. Some people write, others act and then somebody films the whole thing, she realised.

– I borrowed my grandfather’s computer, and downloaded lots of videos that I proceeded to edit into my own shorts in Windows Movie Maker. I had to work very quickly, because my grandfather would get angry when he came home and discovered that I had downloaded lots of stuff. That made me the fast editor I am today, she chuckles.

When she went to secondary school, Nikeisha wanted to prove that she was smart, so she took advanced physics at an English private school in Sweden. But after two years of school, she lost interest and took a break for two weeks.

– I sat around at home, googling celebrities like Angelina Jolie and Donald Trump instead. I wanted to identify the common factor underlying their success. What I realised was that they all followed their own paths. So, I decided to quit science studies and left for another school, Cybergymnasiet, which had more flexible timetables.

While Nikeisha was finishing secondary school, she worked for free for Sony a few times, directing some music videos, but she soon lost interest in working for nothing.

– You have to value what you do, so I turned down their offer to shoot the Popaganda festival for nothing, and then I didn’t hear anything

— It began when a friend of mine and I decided to take part in Shakira’s dance thing a few years ago. We arranged a flash mob at Sergels torg in Stockholm and imagined that maybe twenty people or so would show up, but a crazy number of people turned up and we filmed them while they danced, Nikeisha explains.

Her interest in filming and directing was awakened a few years earlier, when Nikeisha was nine years old and a close relative of hers passed away.

— I was very depressed and spent most of my time at home, watching Charmed on television. It made me laugh despite all my troubles and that made me begin to think about how television really works.

Nikeisha googled “actor” on her grandfather’s computer, and

fick tillträde till musikvärlden, med musikvideouppdrag för Sveriges hiphop-elit.

– Jag gillar att skapa bilder till musik. Men att det blivit många hiphop- och housevideor är nog en slump. Fast det är klart, det är skönt att klippa till ett bra beat, säger hon.

Genom anställningen på Sony blev det snabbt fler och fler musikvideor på cv:n, men också reklamfilmer för stora varumärken som Loka, ICA och tv-programmet Idol.

– När jag såg min första reklamfilm på tv kände jag att nu kan jag typ pensionera mig. Sen åkte jag iväg för att filma Tove Styrke under hennes turné och det blev en webbserie som blev rätt hajpad.

Regissörer och filmskapare som har inspirerat henne är bland andra musikvideoregissören Benny Booms och videon som han gjorde för Kanye West. En video utan ett enda klipp.

– Fast klippningen är sjukt viktig för mig. När jag kollar på något som är dåligt klippt förstår jag inte. Det är det jag gillar med musikvideor. Att det inte behöver finnas någon story. Allt handlar om klippningen.

Åter till de Pickfordska egenskaperna, vinnarskalle och pengadriv. Fast samtidigt som Nikeisha verkar ha ett unikt sinne för affärer är hon väldigt mån om hur hon gör saker och varför.

– Jag är alltid noga med vilka som är med i teamet. Folk brukar bli chockade över hur lugna och trevliga vi är.

Hon skrattar och lägger till:

– Lugnet är viktigt för personen framför kameran, artisen måste känna sig trygg för att prestera sitt bästa. Jag är också noga med vem jag arbetar för. Jag skulle aldrig göra en video för någon som är en dålig människa. Så jag vill alltid veta vem jag jobbar för, möta den personen. Inga hierarkier. Samma nivå! ●

from them for a few months. But that was all right, because I had a little money stashed away in a bag at home, so I got by, Nikeisha says, with a wry smile.

After two months of silence, Sony Music called her to offer her an employment deal. The contract gave Nikeisha access to the world of music and she was soon making music videos for the stars of Swedish hip hop.

— I like to put images to music. But I think it’s just a matter of chance that I ended up doing so many hip hop and house music videos. Of course, it’s nice to have a good beat to edit to, she says.

Through working for Sony she soon managed to add a number of music videos to her resume, but she also did some advertisements for big brands like Loka, ICA and the TV-show Idol.

— When I saw my first ad air on television, I felt that I was more or less ready to retire. Then, I went on the road to film Tove Styrke on her tour and that became a web serial and quite the hype. Somebody who has served as an inspiration for her is music video director Benny Booms, especially the video that he made for

Kanye West, which was filmed in a single shot.

— On the other hand, editing is massively important to me. When I watch something that’s been poorly edited, it makes no sense to me. That’s what I like about music videos: They don’t need a story. It’s all about the editing.

Let’s return to the Pickfordian characteristics of being a winner and being motivated by money. While Nikeisha seems to have a unique business sense, she’s also very picky about how she does things, and why.

— I’m always very picky about who I bring on the team. People are often surprised by how relaxed and friendly we are. She laughs and continues:

— A relaxed mood is essential, so that the person in front of the camera, the performer, will feel safe and perform at his or her best. I’m also very selective about who I’m prepared to work for. I would never make a video for somebody who wasn’t a good person. That’s why I always want to meet the person I’ll be working for, and know who it is. No hierarchies. A level playing field for everyone! ●



Fakta:
Nikeisha Andersson är en svensk regissör och producent som driver egna produktionsbolaget Nikeisha Andersson film AB med kunder som UEFA Champions League, Sony Music, Island Records, LOKA och Nöjesguiden. Nikeisha har spelat in både konstnärsporträtt och musikvideor i Subtopias lokaler. Hon har även gjort Subtopias nya film. > nikeishaanderssonfilm.com

Aya Hassnawy, 14, säger att det ligger i hennes gener att vara designer. Hon har alltid gillat mode och kläder, så länge hon kan minnas har hon sytt om sina och sin mammas kläder. Nu är hon en central person i satsningen på Ungt mode Botkyrka.

UNGT MODE FÖR ALLA!

UNGT MODE

TEXT Lydia Putkinen

YOUNG FASHION FOR EVERYONE

Aya Hassnawy, 14, says that designing is in her genes. She's always liked fashion and clothes and she has been making alterations to her own and her mother's clothes for as long as she can remember. Now, she plays a central role in the Ungt mode (Young Fashion) project in Botkyrka.



Hans Andréén, en av initiativtagarna i verksamheten och frilansande coach i Subtopias inkubator Klump, såg tillsammans med Halema Dahee, även hon initiativtagare i Ungt mode, ett behov av att öppna dörrarna till modebranschen för de unga i Stockholms ytterområden och bestämde sig för att agera.

– Inom idrott och musik händer det mycket mer och nu finns ett relativt ok utbud, men med mode och design har det nästan inte hänt någonting. Konstigt när det egentligen ligger så nära idrotten och musiken och när intresset är så stort. Vårt mål är ett modets Gothia cup, säger Hans och ler.

De personer som söker och kommer in på designskolorna bildar en väldigt homogen grupp. Även skolorna ser detta problem och tillsammans med dem vill Ungt mode få till en förändring.

– Det jag har på mig berättar något om vem jag är, säger Aya. Hans och Halema instämmer.

– Mode säger så mycket om oss och om samhället. Det är viktigt att tillsammans med ungdomarna göra kopplingar mellan mode och samhällsutvecklingen. Mode kan vara så mycket, så plastigt och ytligt, men också som spännande konst, säger Hans och Halema fortsätter:

Fakta:
Ungt Mode stöds av bland annat Allmänna Arvsfonden, Botkyrka kommuns kreativa fond samt företagsinkubatorn Klump Subtopia. Bakgrunden till verksamheten är att få unga från Stockholms ytterstadsområden har tillträde till modebranschen. Mode är ett stort intresse för många ungdomar, men utan rätt nätverk och sammanhang är det svårt att lyckas. Tillsammans med etablerade skolor och högskolor inom mode och design vill föreningen genomföra ett projekt för att bredda rekryteringen till branschen. Konceptet är Ungt Mode, en förberedande modeskola som ska genomföras i Stockholms förorter med start i Botkyrka. Initiativtagarna till Ungt mode är Hans Andréén, Halema Dahee och Staffan Hjalmarsson.
> ungtmode.se

– Och det har en enorm spridning, mode finns ju överallt, runt omkring oss på gatan, i skolan och på nätet. Antalet modebloggar har exploderat. Någon pratar om att det finns upp mot 30 000 modebloggar, men samtidigt är formerna för att själv utöva design eller mode så begränsade.

En av de unga i projektet Ungt mode är Katline Hoppa, 16. Hon känner att Ungt mode har gett henne hopp om att kunna syssla med mode i framtiden.

– Min dröm är att i framtiden ha mitt eget märke. Jag är så glad att min pappa såg en annons om Ungt mode. Här har jag fått hopp om att det kanske går! säger Katline.

Ett av Ungt modes aktuella mål är att besöka inspirationen ”El systema” – ett framgångsrikt projekt där ungdomar får hela världen får spela tillsammans i en symfoniorkester.

– Vi har samma grundidé – att påverka samhället med kultur, design och mode, säger Hans.●

Hans Andréén, one of the project’s initiators and a free-lance coach at the incubator Klump Subtopia, and Halema Dahee, another initiator of Ungt mode, saw the need to provide access to the fashion industry for the youth in the outskirts of Stockholm and decided to act.

— In sports and music there’s a lot more going on, and they are pretty well provided for, but when it comes to fashion and design almost nothing has happened. This is strange considering how closely connected fashion is to sport and music and considering the interest it attracts. Our ambition is to be the Gothia Cup of fashion, Hans says with a smile.

The people who apply to and are admitted to design schools are a very homogeneous group. The schools consider this problematic too and Ungt mode wants to work with them to change it.

— What I wear says something about who I am, says Aya. Hans and Halema agree.

— Fashion has so much to say about us and about society. It’s important for us to find connections between fashion and social trends together with these kids. Fashion can be so many things, so gaudy and superficial, but it can also be exciting art, Hans says and Halema continues:

Facts:
Ungt Mode is funded by Allmänna Arvsfonden, Botkyrka municipality’s creative trust, and the business incubator Klump Subtopia, as well as other groups. The reason for this project is the fashion industry’s inaccessibility to the youth of Stockholm’s outer areas. Fashion attracts a lot of interest from kids, but it’s very hard to succeed without access to the right networks and contexts. The association is seeking to run a project in collaboration with established fashion and design schools, to broaden the industry’s recruiting base. Their concept for this is Ungt Mode, a preparatory fashion school that will be set up in the suburbs of Stockholm, starting with Botkyrka. The initiators of Ungt mode are Hans Andréén, Halema Dahee, and Staffan Hjalmarsson.
> ungtmode.se

— It has an enormous reach, too. After all, fashion is everywhere; in the streets, in schools and online. The number of fashion blogs has exploded. Somebody said there are something like 30,000 fashion blogs today, but the conditions for designing och creating your own fashion are still very limited.

One of the young participants in the Ungt mode project is Katline Hoppa, 16. She feels that Ungt mode has given her hope that fashion could become her future career,

— My dream is to have my own brand one day. I’m so happy my dad saw the ad for Ungt mode. This has made me believe that I might succeed! says Katline.

One of the present goals for Ungt mode is to visit “El systema” – a successful project in which kids from all over the world play together in a symphony orchestra.

— We have the same basic idea: to influence society through art, design, and fashion, says Hans.●



”Jag är så glad att få inspirera och att få göra något mer av mitt intresse. Det finns så många som gillar kläder, design och mode, men det har inte funnits någon plats för oss”

“I’m so happy to be able to inspire others and to get to make something more out of my passion. So many people are into clothes, design and fashion, but we haven’t had a place to go”



Subtopia stöttar konst oavsett format och inkluderar därför sedan 2011 ett utomhusgalleri som konstant utökas med nya konstverk. Däribland graffitikonst. Nedan kan du läsa om de senaste tillskotten som skapats av Knut Larsson, Alias, Saadia Hussain, Crossie och ArtAgent.

URBAN KONST I SUBTOPIA

URBAN ART

TEXT Kristin Kling

URBAN ART AT SUBTOPIA

Subtopia supports art of all kinds and has had its own outdoor gallery since 2011, which is constantly having new artworks added to it. Some of them are graffiti art. Read more about the latest additions, created by Knut Larsson, Alias, Saadia Hussain, Crossie and ArtAgent.

Knut Larsson

Knut Larsson är serietecknare och konstnär. 2001 gjorde han sin första seriebok och sedan dess har det blivit fem till, varav de två senaste publicerades i Frankrike och England. Just nu arbetar han på en serietolkning av Harry Martinssons rymdepos Aniara. Graffiti däremot, är helt nytt på Knuts CV.

— Jag har inte hållit på med graffiti tidigare, men serievärlden känns som en nära släkting. Det är som om bilderna tagit sig ut ur tidningarna och böckerna och hamnat på väggar och gator, säger han, angående graffitipektåget som han har skapat i Subtopias utomhusgalleri.

När han skulle hitta rätt plats för sin målning fick han en guidad rundtur på Subtopias område och fastnade direkt för en femton meter lång betongmur.

— Jag såg muren och sa: där är ett spöktåg! Muren såg ut som ett tåg som kommer slingrande mot en. Tåget var redan klart, så det var bara att fylla i loket, vagnarna, ångan och spökena. Men att måla en 15 m lång vägg är fysiskt krävande. Det blir lite som en dans, förklarar han.

/Knut Larsson is a comics artist and visual artist. In 2001, he created his first graphic novel, and has published five more since then, the two latest of which were also published in France and England. At the moment, he's working on a comic adaptation of Harry Martinsson's space epic Aniara. However, graffiti is a completely new entry on Knut's résumé.

— I've never been involved in graffiti before, but comics seem to be a closely related art form to me. It's as though the images had made their way out of the comics and books and ended up on walls and streets, says Knut, regarding the graffiti ghost train he made in Subtopia's outdoor gallery.

When he was looking for the right location for his painting, he was given a guided tour of the Subtopia space and found himself immediately drawn to a 15 metres long concrete wall.

— I saw the wall and said to myself: there's a ghost train! The wall looked like a train winding its way towards you. The train was already there, so all I needed to do was fill in the locomotive, the carriages, the steam, and the ghosts. Painting 15 metres of wall is physically demanding, though. It almost like dancing, he explains.

> knutlarsson.com

Alias började som graffitikonstnär. Han flyttade under 90-talet till Hamburg och träffade där gatukonstnärer som använde stenciler, något som Alias själv anammade. Ett återkommande tema i Alias konst är känslosamma bilder på barn, ofta med inslag av röd färg. Under ett besök i Sverige, hitbjuden av curatör Anthony Hill, gästade Alias Subtopias utomhusgalleri.

— Ett barn som till exempel sitter bortvänt fångar människors uppmärksamhet och får dem att fundera på vad som kan ha hänt, säger Alias.

Ibland är hans budskap politiska, som till exempel bilden med en pojke som bär på en väska med en bomb – en kommentar till vapenindustrin. Men att barn ofta får vara Alias motiv är inte ett genomtänkt val.

— Ofta kan jag sätta mig vid datorn och tänka att nu ska jag göra något annat, men resultatet är ändå en pojke i röd skjorta, säger han skämtsamt.

Ytterligare något som ofta återkommer i Alias konst är bortvända eller på annat sätt dolda ansikten. En lek med identitet – precis som hans eget artistnamn och ansikte som aldrig syns på bilder eller film.

/Alias started out as a graffiti artist. In the 90's, he moved to Hamburg. There, he came across street artists who used stencils, and adopted the technique for his own work. A recurring theme in Alias's art is emotive images of children, often with elements painted in red. During a trip to Sweden, on curator Anthony Hill's invitation, Alias visited Subtopia's outdoor gallery.

— A child that is, say, facing away, attracts people's attention, and makes them think about what might have happened, says Alias.

Sometimes, his messages are political, like the picture of a boy carrying a bomb in a bag – a comment on the arms industry. However, using children as a subject isn't always something Alias does deliberately.

— I often sit down by the computer thinking that I'm going to do something different this time, but then I still end up doing another boy in a red shirt, he jokes.

Another common element in Alias's art is faces being turned away, or concealed in some other way. This is a play with identity – as is his own pseudonym and the fact that his face is never revealed in pictures or films.

> facebook.com/4L1A5



Alias

Crossie



Konstnären Lisa Uzzell Edwards går under namnet "Crossie" och arbetar och bor i England. Under ett besök i Sverige, hitbjuden av curatör Anthony Hill, gästade hon Subtopia och målade på två olika platser i området. Att överraska är en viktig del av målandet menar Crossie som tycker att graffiti inte behöver se ut som graffiti för att kallas för det, även om det inom graffitiscenen finns en hel del regler.

— Det är en väldigt maskulin konstform och, för något som är tänkt att vara anarkistisk, finns det extremt mycket regler. För mig handlar det om frihet och akten att göra något politiskt. Jag målar saker som är förknippade med femininitet. Mjuka och vackra saker.

I Crossies bilder kan man spåra en stor fascination för bevingade varelser av olika slag. Hon återkommer ofta till fjärilar i starka färger.

— Det handlar om transformation, människor kan känna igen sig i fjärlen eftersom vi ser oss själva i deras

kamp och förvandling från puppa till skönhet. Jag ser dem också som sorgevarelser eftersom de är födda att dö.

Just nu har Crossie fått i ordning sin nya studio i Hackney, östra London. Hon avslutar med att berätta att det kliar i fingrarna efter att få skapa där – omgiven av naturen.

/Artist Lisa Uzzell Edwards, who goes by the name "Crossie", lives and works in England. During a trip to Sweden on curator Anthony Hill's invitation, she visited Subtopia and made paintings at two different locations within the area. Surprise is an important aspect of painting to Crossie, who doesn't think that graffiti needs to look like graffiti to deserve the label, even though the graffiti scene has a lot of rules.

— It's a very masculine art form and it has an extreme number of rules for something that's meant to be so anarchistic. To me, it's all about the freedom and the political dimensions of the act. I paint things that people associate with femininity. Soft, beautiful things.

Crossie's images reveal a great fascination with winged creatures of different kinds. A frequently recurring subject is brightly coloured butterflies.

— It's about transformation. People empathise with butterflies, because they see themselves in their struggle and transformation

from cocoon to beauty. I also think that they are sad creatures, since they were born to die.

Now, Crossie has finished preparing her new studio in Hackney in East London. Our conversation ends with her telling us that she can't wait to create there, surrounded by nature.

> pureevilgallery.virb.com/crossie

Det europeiska projektet Visualize the Invisible påbörjades 2013 och har letts av den svenska konstgruppen ArtAgent. Lott Alfreds är en av medlemmarna i ArtAgent och även skapare av neonlövet i Subtopias utomhusgalleri.

— Lövet är en del i EU-projektet Visualize the Invisible och allt började med att jag kontaktade barn från dagis och skolor i Botkyrka för att prata om konst. Projektet handlar om vad som syns i den offentliga miljön och där syns kanske inte barn så ofta, så jag ville se vilka tags de här barnen har, säger hon.

Lott Alfreds tycker att Subtopia är en inspirerande och välkomnande plats. Därför är hon extra glad över att få bidra med något till utomhusgalleriet.

— För mig är det här ett sätt att få blanda tags, graffiti och neon. Galleriet är tillåtande mot graffiti, vilket är bra på alla sätt och vis. Alla har sin rätt att uttrycka sig i Subtopia, så jag kan inte tänka mig ett bättre sammanhang att få visa min konst i, säger hon.

/The European project Visualize the Invisible began in 2013, and has been led by the Swedish artist group ArtAgent. Lott Alfreds is a member of ArtAgent and the creator of the neon leaf shown in Subtopia's outdoor gallery.

— The leaf is part of the EU project Visualize the Invisible. It all began when I contacted children from daycare centres and schools, to discuss art with them. The project is about the things we see in public spaces, and children might not be such a common sight there, so I wanted to see what these kid's tags are, she says.

Lott Alfreds thinks Subtopia is an inspiring and welcoming place. That's why she's so happy to contribute a piece to the outdoor gallery.

— For me, this is an opportunity to mix tags, graffiti and neon lights. The gallery is accepting of graffiti, which is a good thing in every possible way. Subtopia respects everybody's right to express themselves, so I can't imagine a better context to show my art in, she says.

> artagent.info



Art Agent / Lott Alfreds

Den konstnärliga ledaren och konstnären Saadia Hussain har lett ett antal olika konstprojekt tillsammans med andra. Viktiga nyckelord i hennes skapande är tillgängliggörande, demokrati och yttrandefrihet. Även när hon skapade väggmålningen i Subtopia, som föreställer en sorts babushka (en kvinna med schal) stod demokratin och yttrandefriheten i centrum.

— Min tanke med konstverket är att ta plats i ett offentligt rum. Allmänna ytor är väldigt demokratiska och det finns en frihet i det. Den bilden jag har skapat i Subtopia är en symbolbild för claimandet av min identitet som kvinna, svensk, muslim samt hur jag ser på världen och hur den ser på mig.

Vissa budskap behövs skrikas ut. Om ytan är stor leder det till en förstärkning av formen och uttrycket, menar Saadia Hussain. I Subtopia fick hon möjlighet att basunera ut

Saadia Hussain

sitt budskap på en reslig port.

— Jag vill väcka reaktion hos den som ser på konsten och bidra till någon form av förändring. Just nu förändras platsen här när jag målar, sedan när någon möter konsten förändras attityder, säger hon.

Saadia porträtteras i SVTs dokumentärserie Artityd som sänds hösten 2015.

/Artistic director and artist Saadia Hussain has led a number of different art projects involving other people. Accessibility, democracy and freedom of speech are all important concepts for her creative work. Democracy and freedom of

speech also took centre stage when she created the mural at Subtopia, which depicts a kind of babushka (a woman with a scarf).

— My idea for the artwork is to claim space within a public space. Public spaces are very democratic and that allows for a certain freedom. The image I created at Subtopia is a symbolic way of claiming my identity as woman, Swedish, Muslim, as well as the way I perceive the world and the way I am perceived by it.

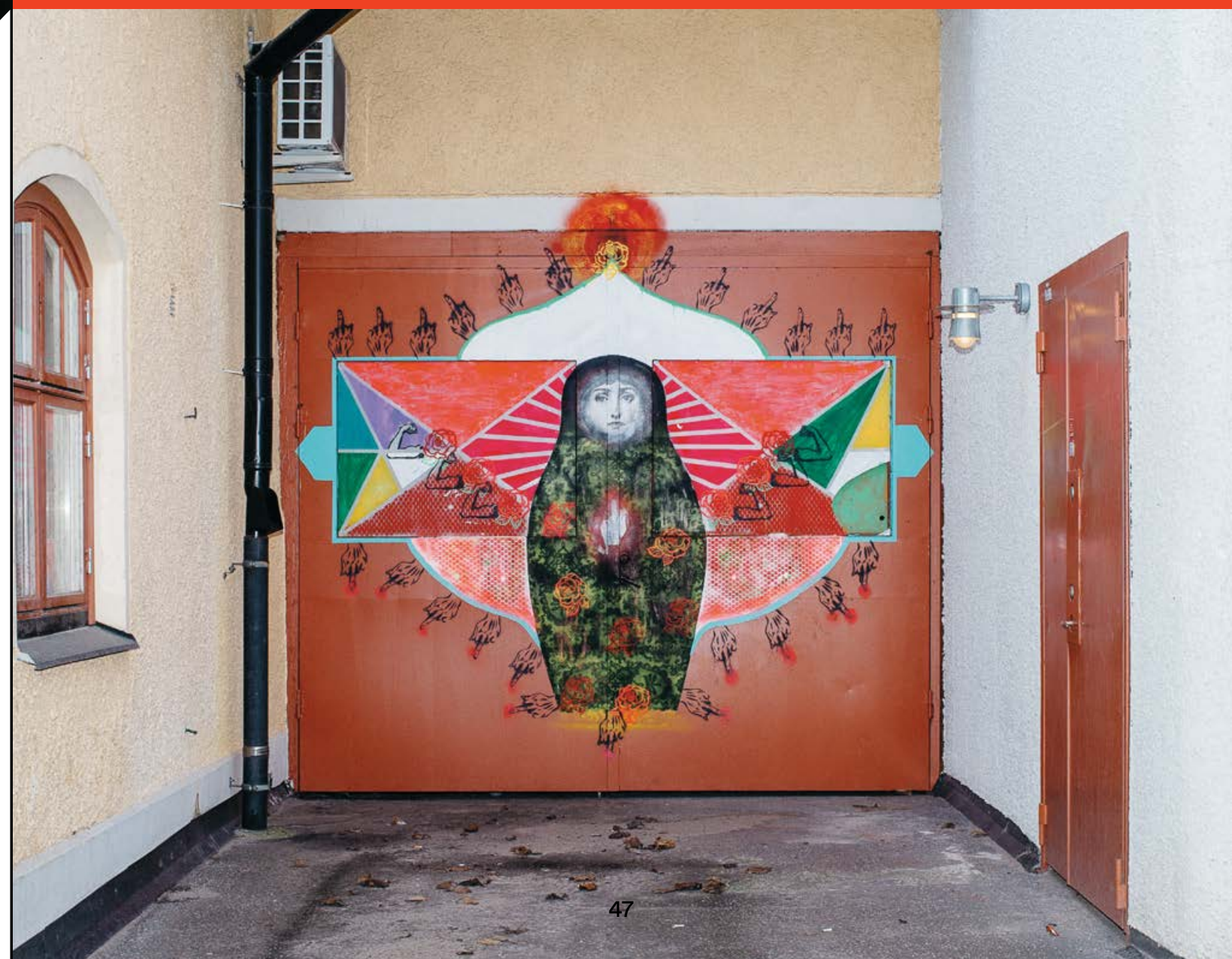
Some things can only be communicated at the top of your voice. If the space is large, that strengthens the form and the expression,

according to Saadia Hussain. At Subtopia, she finally had the opportunity to have her say on an impressive door.

— I want to cause a reaction in the person viewing the artwork and contribute to change of some kind. Now, I am changing the place by painting and later on, when somebody sees the art, it will change their attitudes, she says.

Saadia was portrayed in the SVT documentary series Artityd ("Artitude"), which will air in the autumn of 2015.

> svt.se > saadia.se



Inspirerade av New York-bloggen Humans of New York startade de fyra vännerna Yoel, Viktoria, Julian och Christian Instagramkontot ”1 på miljonen”. Tillsammans hjälps de nu åt att förmedla nya bilder av Sveriges miljonprogramsområden. Magasin Subtopia träffade kompisgänget för att prata arkitektur och fördomar.



Inspired by the New York blog Humans of New York, the friends Yoel, Viktoria, Julian, and Christian registered the Instagram account “1 på miljonen” (One in a Million). Now, they work together to present new perceptions of the Swedish Million Programme neighbourhoods. Magasin Subtopia met with this group of friends to discuss architecture and prejudice.

TEXT Josefina Larsson

– Konceptet är genialiskt tycker jag. En kille som bor i New York gör intervjuer med folk på gatan och lägger upp på Instagram. Jag älskar det för att han berättar historier som man vanligtvis inte hör. Vi blev alla fyra så hajpade på idén att göra samma sak fast i miljonprogramsområdena, säger Viktoria.

Yoel, Christian och Julian nickar instämmande när Viktoria beskriver upptakten till det gemensamma projektet; Instagramkontot 1 på miljonen. Ett projekt som växte fram efter att Yoel en vanlig arbetsdag kläckte idén. De är alla uppvuxna i eller i närheten av något av de omtalade miljonprogramsområdena utanför Stockholm: Viktoria i Alby, Christian och Julian i Jordbro och Yoel i Handen.

– Skillnaden är väldigt stor mellan Handen, Brandbergen och Jordbro.

Miljonprogrammet byggdes med ambitionen att vara barnvänligt vilket innebar att man som gående aldrig skulle behöva möta trafiken. Istället byggdes tunnlar och över och under trafikerade vägar. Så i Jordbro och Brandbergen kan man gå hur långt som helst utan att behöva korsa en enda väg. I Handen är det inte alls så. När vi var yngre brukade jag och en kompis jämt ta promenader i Brandbergen och snacka om hur jävla smart det var byggt, förklarar Yoel och fortsätter:

– Det behöver komma fram andra berättelser om de här platserna och människorna som bor här. Vi lär oss också massa saker. Som när vi intervjuade arkitekten Erik Stenberg som är specialist på miljonprogrammen som berättade allt om tankarna bakom bygget. Det fanns ju goda intentioner. Man ville göra något nytt och modernt. I början bytte folk bort sina lägenheter inne i stan för att bo här. Köken var grymt välplanerade och det fanns plats för mer än en person som lagade maten så det var en del i utvecklingen mot ett mer jämställt samhälle.

När miljonprogrammet byggdes var ambitionen att skapa områden med en tredjedel höghus, en tredjedel låga lägenhetshus och en tredjedel småhus. Målet var att höja

— I think the concept is pure genius: A guy interviewing people in the streets of New York and then posting the interviews on Instagram. I love it because he tells the stories you usually never hear. The four of us were all hooked on the idea of doing the same thing in the Million Programme areas.

Yoel, Christian, and Julian nod in agreement as Viktoria describes the origins of their shared project; the Instagram account 1 på miljonen. The project grew out of an idea that Yoel had one day at work. They all grew up either in or close to one of the much-discussed Million Programme areas outside of Stockholm: Viktoria grew up in Alby, Christian and Julian in Jordbro, and Yoel in Handen.

— Handen, Brandbergen, and Jordbro are all very different. The Million Programmes were designed to be child-friendly, which meant that pedestrians were supposed to be able to avoid all traffic. As a result, busy roads were tunnelled under and bridged over. So, in Jordbro and Brandbergen, you can walk anywhere without having to cross a single road. Handen is nothing like that. When we were younger, I used to take walks through Brandbergen with a friend, talking about how damned smart the architecture was, Yoel explains, and continues:

— Other stories about these places and the people who live in them need to be told. We also learn a lot of stuff. Like the time we interviewed Erik Stenberg, an architect who specialises in the Million Programmes, who told us all about the ideas that went into their construction. The intentions were good, after all. They were trying to build something new, and cutting edge. At first, people traded their inner-city flats to move out here. The layouts of the kitchens were great, and spacious enough for more than one cook, which meant that the project also constituted a step towards a more equal society.

When the Million Programmes were built, the idea was to create neighbourhoods with one third tower blocks, one third



1/1000000

levnadsstandarden och bygga en miljon bostäder för att avhjälpa den aktuella bostadsbristen.

– Fast det där positiva tänket som fanns då när miljonprogrammet byggdes är ju inget man vet om när man växer upp här. Det snackas så mycket om att de är dåliga och borde rivas, det är vad folk kommer ihåg. Det märks när vi intervjuar folk, de flesta vet inget om att husen var värsta framtidsprojekteten när de byggdes. Det är synd, säger Viktoria.

– Det finns så mycket fördomar om förorten som inte stämmer. Man tröttnar på att höra de dåliga historierna om och om igen, inflikar Julian och Viktoria fortsätter:

– Jag fick höra massa sådant när jag pluggade på annan ort och träffade folk som aldrig ens varit i en förort eller ett miljonprogramsområde. Det blev en krock med min egen uppfattning och kändes jättestråkigt. Jag älskar att vara hemma i norra Botkyrka, här finns en speciell stämning som jag känner mig hemma i. Människorna här kommer från överallt, folk är sköna och det finns en viss jargong som jag gillar.

Instagramkontot 1 på miljonen lyfter fram människor som bor i Stockholms miljonprogram. Genom olika människors berättelser får omvärlden lära känna förorten på nytt. Men 1 på miljonen finns till minst lika mycket för de som bor i förorten. För att stärka och inspirera.

– Det är så viktigt att man har något positivt att spegla sig i. Att få vara stolt över platsen man bor på. Både för sin egen och platsens utveckling, säger Viktoria.

Av en slump hittade de fyra vännerna en artikel om hur beslutsfattare från hela världen besökt Sverige för att studera det omfattande miljonbygget och att de efteråt tog med sig de moderna idéerna hem för att göra liknande byggnationer i sina hemländer.

Fakta: Miljonprogrammet är vad man i folkmun brukar kalla ett antal bostadsområden som byggdes i Sverige mellan 1965 och 1974. Under de åren var målet att bygga en miljon bostäder för att minska bostadsbristen.

– Det finns till och med en stad i Italien som är byggd med samma typ av planering för bostäder och vägar som Skärholmen. Utomlands ser man det som något fantastiskt men här pratas det mest om problemen, berättar Viktoria.

Under slutet av 60-talet blev det svårt att hyra ut framför allt de stora lägenheterna i de nybyggda områdena. Situationen bekymrade inte

lower flat buildings, and one third small houses. The ambition was to elevate the standard of living and build a million homes, to address the housing shortage of the day.

— Of course, when you grow up in the Million Programmes, you never hear about all of the progressive ideas that went into building them. What people remember is all the talk about how they are so bad and should be torn down. It's clear that most of the people we interview have no idea that these houses were such ambitious and futuristic projects when they were built. That's a shame, says Viktoria.

— People have so many preconceived notions about the suburbs that simply aren't correct. You get tired of hearing the same bad stories over and over again, Julian interjects, and Viktoria continues:

— I got a lot of that when I studied in a different town, where I met people who'd never even been to the suburbs or the Million Programmes. I was quite upset, because what they said didn't match my own experiences at all. I love being back home in northern Botkyrka. There's a special atmosphere here that makes me feel at home. The people here are from all over the world, they're friendly and they have a special way of talking that I enjoy.

The 1 på miljonen Instagram account highlights the people who live in Stockholm's Million Programmes. It lets the outside world

reacquaint itself with the suburbs through different people's stories. However, 1 på miljonen is meant for the people of the suburbs to at least the same degree, to strengthen and inspire them.

— It's so important to have positive images to relate to. To get to take pride in where you live. It's important both for your own personal growth and for the growth of the neighbourhood, says Viktoria.

The four friends came across an article about how policy makers from all over the world visited Sweden to study the Million Programmes, and brought its cutting edge ideas home in order to run similar construction projects in their own countries.

— There's even a city in Italy that was constructed with



Facts: The Million Programme ("miljonprogrammet") is the common name for a number of residential areas constructed in Sweden between 1965 and 1974. The goal during those years was to solve the housing shortage by constructing a million homes.

minst bostadsbolag och politiker; konjunkturen retirerade, bensenpriserna steg i taket och i och med detta dalade befolkningsantalen i storstäderna. Barnafödandet avtog och innan man visste ordet av stod många lägenheter tomma, särskilt i miljonprogramsområden. I många andra europeiska länder såg läget ut på ett likartat sätt.

– Det som hände var väl att när arbetsinvandringen från Europa till Sverige ökade och det fanns tomma lägenheter i miljonprogramsområdena så fick de här människorna bosätta sig här, förklarar Christian och Viktoria fyller i:

– Ja och när de flyttade in så slutade man diskutera de problem man hade sett i konstruktionen av husen och började istället diskutera problem som associerades med de som bodde i husen. Så sjukt. Och det gav i sin tur signaler till omvärlden som ledde vidare till en utbredd skepsis gentemot de här områdena och människorna här.

Vännerna delar på lösenordet till Instakontot. En loggar in – en annan loggar ut. Och två gånger i veckan kan följarna som idag är uppe i dryga tusen, ta del av en ny röst från någon i Stockholms miljonprogram, som i år fyller femtio år!

– Att bo i Jordbro, Alby eller Hallunda är som att bo i ett litet samhälle eller en by där alla känner alla och vet vad alla gör. Som i en amerikansk film ungefär. Det har ju sina fördelar och nackdelar men man trivs här. Det är svårt att beskriva varför man vill vara kvar där. Det är det

Fakta: Viktoria Nguema, Yoel Tecle, Christian Castro, Julian Matus Gonzalez har tillsammans startat Instagramkontot och bloggen 1 på miljonen för att motverka fördomar om förorten och istället låta människorna som bor där berätta historier. > [instagram.com/1pamiljonen](https://www.instagram.com/1pamiljonen)

vi försöker få fram med 1 på miljonen; att folk bor här för att de vill vara här. Och inte för att de inte har råd att bo någon annanstans eller saknar utbildning. Man är här för att man trivs. Det är ens hem, säger Christian.●



the same layout of streets and buildings as Skärholmen. Abroad, they think it's a fantastic thing, but here we mostly talk about the problems, Viktoria explains.

Towards the end of the 60's, it began to get difficult to find tenants for the flats in these new neighbourhoods, especially the larger ones. This was a source of some concern for housing companies and politicians. The economy was in a slump, fuel prices were spiking, and the population of the major urban centres decreased as a result. Childbirth declined, and before you knew it, many homes had been vacated, especially in the Million Programme areas. The situation was similar in a number of other European countries.

— I guess what happened was that when labour migration from Europe to Sweden increased, and there were homes available in the Million Programme areas, that's where the immigrants ended up settling, Christian explains, and Viktoria adds:

— Yes, and once they'd moved in everybody stopped discussing the problems they'd seen in how the buildings were constructed and began discussing the people who lived in the buildings instead. It was crazy. And this, in turn, gave rise to even more suspicion towards these neighbourhoods and the people who live in them.

The friends share the Instagram account's password. One of them logs in as another logs out. Twice a week, the followers, now numbering over a thousand, get to hear a new voice from one of the Million

Programme areas in Stockholm, which are celebrating their fiftieth anniversary this year!

— Living in Jordbro, Alby, or Hallunda is like living in a small community or village, where everybody knows everybody and what they're up to. A bit like an American movie or something. It has advantages as well as disadvantages, but you feel comfortable there. It's hard to describe what it is that makes you want to stay there. That's what we're trying to express in 1 på miljonen

– the fact that the people who live here want to live here. Not because they can't afford to live somewhere else, or don't have any education. They stay because they like it here. It's their home, says Christian.●

SLÖJD/CRAFTS

SKRÄP, PROBLEMLÖSNING & HANTVERKSTRADITION /RUBBISH, PROBLEM SOLVING & CRAFTS

TEXT Elin Borrie



Fakta:

Fia Sjöström är hantverkare och inredare som sysslar med återbruk eller "upcycling" som det också kallas. Under namnet Returnity inspirerar hon andra att skapa nya ting av det som kallas skräp. Det kan ske via kurser, inredningsprojekt, i bokform eller via bloggen > returnity.se

Facts:

Fia Sjöström is a crafts-woman and interior decorator whose methodology is based on reuse, which is also referred to as upcycling. The brand Returnity is her vessel for inspiring people to create new objects from what is referred to as rubbish. She does this in her classes, decorating projects, book and blog > returnity.se

Att se möjligheter i varje liten spillbit är något som hantverkare historiskt har varit experter på. Lätt att förstå, när processen att skapa ett tygstycke började med att föda upp fåret. En analys som ofta görs idag är att skräpberget växer samtidigt som jordens resurser krymper. Men det som är skräp för en person kan vara ett fynd för någon annan.

Fia Sjöström är hantverkaren och inredaren som triggas av de begränsningar som kommer med att arbeta med återbrukat material. Samtidigt påpekar hon skillnaden i tidsåtgång.

— När jag inredde KLUMP här i Subtopia insåg jag att det hade gått jättefort att bara åka till en möbeljätte och handla allt istället för att leta kasserade saker. Tid är en bristvara idag och hade vi haft mer tid hade vi kunnat leva mer miljövänligt. Vi har satt oss i en rävsax där, säger hon.

Många som inte slöjdar till vardags går säkert runt med en romantisk bild av hantverk. En spirande önskan att ha tid att sitta ner och skapa med sina händer och kunna säga om det färdiga resultatet att "det här har jag gjort". Fia tror att det är så, och att intresset för hantverk och slöjd ökar.

— Jag tror att vi sitter för mycket vid datorer. Det finns en hälsoaspekt i att hantverk är taktilt, hur vi känner materialen vi arbetar med. När känsligheten som sitter i fingertopparna stimuleras händer det något i hjärnan som gör att vi blir avslappnade. För många handlar hantverkandet just om att hitta lugn och ro i sig själv, säger hon.

En annan aspekt av hantverk är att man får insyn i en hel tillverkningsprocess. Egentligen är det inte mycket av det som finns runt i kring oss som vi vet hur det blir till eller hur det fungerar. Vare sig det är tv:n som går sönder eller tågets signalsystem som fallerar står vi handlösa. Här tycker Fia att hantverk kan bidra.

— En av de saker man lyfter fram inom slöjden är att barn som slöjdar blir duktiga på att reda sig själva och det tror jag ger trygghet. Även om man i slöjden inte stöter på samma problem som i sitt vardagsliv blir man duktig på själva problemlösningsprocessen. Som till exempel att våga byta batteriet på sin telefon själv. Där flyter hantverk och återbruk ihop tycker jag. Det ger en tillfredsställelse att kunna förlänga livet på en produkt, menar Fia.

Kanske kan man se "återbrukshantverk" som en modernisering av en äldre hantverkstradition där hantverksskicklighet och sparsamheten gick hand i hand. Samtidigt skulle hantverk vars råmaterial består av skräp svara mot några av de utmaningar vi står inför idag. Det som saknas för att den typen av hantverk ska få ordentligt fäste i vårt samhälle är nog tid, tid att dyka ner i en container och tid att förädla skräpet på egen hand. ●

Seeing possibilities in every bit of waste material is something that craftsmen have always been experts at. That makes sense when you consider that the process of creating a piece of fabric began by raising sheep. Today, we're often told that the rubbish pile is growing while Earth's resources dwindle, but what one person considers rubbish could be a real find to somebody else.

Fia Sjöström is a craftswoman and interior decorator who finds inspiration in the limitations inherent to working with reused materials. But she also emphasises the difference in terms of invested time.

— When I decorated KLUMP here in Subtopia, I realised that I could have done it in no time if I'd simply gone to one of the furniture giants and bought everything in one go, rather than look for things that people had discarded. Time is a scarce commodity these days, and if we had more time we could live in a more environmental way. We've fallen into a trap there, she says.

A lot of people who don't do crafts every day probably have a somewhat romantic notion of them. They wish they had the time to sit down and create something with their hands and then point at the finished product and say "I made that". Fia believes that and she also believes that interest in arts and crafts is on the rise.

— I think we spend too much time in front of computers. There are health benefits to the tactility of crafts, to the way we feel the materials we work with. When our sensitive fingertips are stimulated, something happens to our brains that helps us relax. To many people, crafts are a way of finding inner peace, she says.

Another aspect of crafts is the way that they offer insight into an entire manufacturing process. We don't really know how a large number of the things around us are made or function. It doesn't matter if it's the television set or the railway signalling system that breaks down. We're just as helpless either way. Fia sees a potential for crafts to help with this.

— One of the things that are often emphasized about crafts is that children who do them learn to rely on themselves, which I think builds confidence. Although the problems you encounter in crafts may not be the same as in everyday life, you get better at problem solving as such. Like learning to change the battery in your phone, for instance. The line between crafts and reuse is blurry there, if you ask me. It's satisfying to lengthen the life of a product, says Fia.

Perhaps you can think of "recycling crafts" as a modernisation of an older crafts tradition, where skilled craftsmanship and frugality were inseparable. Crafts that take rubbish as their raw materials can also serve as a response to some of the challenges of our times. The thing missing from our society that we'd need for this kind of craft to really catch on is probably time; time to dive into rubbish containers and time to work on the rubbish. ●



INGET KAN STOPPA KONYASPOR

I Alby Sporthalls café säljer fotbollsklubben Konyaspor fika, läsk och godis. Men caféet extraknacker även som studierum och ikväll bockas hemläxor av här medan maxlöpningar och snygga mål avlöser varandra i idrottshallen bredvid.

KONYASPOR

TEXT Özgür Kurtoglu

KONYASPOR CAN'T BE STOPPED

In Alby Sporthall sports centre the Konyaspor football club runs a cafeteria. But the café also doubles as a study room and tonight homework is being done here, while sprints and great goals are the order of the day in the sports centre next to the café.

I ett hörn sitter sjuåriga Chaymaâ Kacha och skriver sida upp och sida ned med prydliga R. Hon kommer hit främst för läxhjälpens skull. R:en klarar hon fint på egen hand, men när hon har matteläxa, med minus och multiplikation att ta sig an, behövs lite extrahjälp. I rummet bredvid springer elvaåriga Pamass Secka i Real Madrid-tröja med sitt namn på ryggen. Han tunnlar sina lagkamrater och tycks trivas med att delta i träningen för Konyaspor's pojkar födda 03, men snart är lagträningen slut och spontanidrotten drar igång.

18-åriga Sara Nadif, som är en av ledarna, lämnar över ansvaret till några yngre killar som blåser igång spelet. Sara är involverad både i idrottsklubben Konyaspor och i projektet Penna & Papper, som håller i läxhjälp. Till vardags studerar hon Barn- och fritidsprogrammet på Didaktus i Liljeholmen.

– När jag inte själv pluggar är jag nästan alltid här och hjälper till med olika saker. I och med spontanidrotten som öppnar upp dörrarna till hallen vill Konyaspor skapa en plats där barn och unga kan vistas efter skoltid. Läxhjälp har vi precis börjat med. Vi tänkte att istället för att de bara fokuserar på fotboll, fotboll, fotboll, är det bra om skolan kommer med på ett hörn. Så nu håller vi även i läxhjälp här genom ett projekt som heter Penna & Papper, säger hon.

Efter en kvarts träning samlas alla kids som inte spelar just då runt en ung man som glatt hälsar på dem en efter en. Hassan Sabi är 23 år gammal och bevisligen väldigt omtyckt av spelarna i pojklaget. Hassan spelade själv i Konyaspor fram till att han var i den ålder pojkarna är idag. Nu är han ansvarig för klubbens sociala och kulturella arbete – där

spontanidrotten är själva hjärtat.

– Det är mycket på gång här. Botkyrka kommun ska bygga en grym anläggning. En fritidsgård med basketplan på sommaren och isbana på vintern, parkourbana och stor terrass där folk bara kan ta det lugnt. Det kommer att bli som en hälsopark. Ett fantastiskt tillskott till Konyaspor's verksamhet. Vi vill fortsätta med spontanidrotten och läxhjälp eftersom det känns meningsfullt att skapa en plats dit ungdomarna alltid kan komma.

Där de känner sig välkomna och hemma. Vi har blivit som ett kompisgäng med blandade åldrar.

Eftersom Konyaspor värnar om ungdomarna i Botkyrka ville de inte ta emot pengar från Svenska Spel när de hörde av sig under vintern 2014 och ville skänka en summa till idrottsklubben.

– Botkyrka är den kommun i Sverige som har flest spelautomater, därför tackade vi nej till pengarna. Svenska Spels spelverksamhet lockar ungdomar in i spelberoende och det går helt emot vad vi vill med vår förening. Så vi skänkte pengarna till en studieförening istället, säger Hassan.

Fakta:
Konyaspor bedriver spontanidrott för alla i Alby sporthall. På plats finns alltid två ledare och alla är välkomna att delta, ingen förkunskapskräv. Även organisationen Penna & Papper finns på plats och bedriver läxhjälp.
> svenskalag.se/SocialtEngagemang



Seven year-old Chaymaâ Kacha sits in the corner, neatly filling page after page with the letter “R”. She mostly comes here to get help with her homework. She manages to write the R's just fine on her own, but when she has maths homework involving subtraction or multiplication, she needs some extra help. In the next room, eleven year-old Pamass Secka runs about in a Real Madrid jersey with his own name printed on the back. He nutmegs his team-mates, and seems to enjoy the training session for Konyaspor's team for boys born in 03, but soon, team training ends and the free matches begin.

18 year-old Sara Nadif, one of the coaches, hands over the reins to some younger guys, who blow the starting whistle. Sara volunteers for both the Konyaspor sports club and the Penna & Papper (Pen & Paper) project, which organises the homework assistance. In the daytime, she studies at the Child Care and Leisure programme at Didaktus in Liljeholmen.

— When I'm not doing my own homework, I'm almost always here, helping out with something or other. The free matches, which open the door to the sports centre, represent Konyaspor's attempt to create a place where children and youths can spend time after school. We only recently began to offer homework assistance. We thought that rather than just having the kids focus on football and nothing else, it might be a good thing to involve their school work as well.

THERE ARE NO LIMITS FOR US!

Ett av Sara Nadifs krav till styrelsen när hon väl börjat engagera sig i klubben ordentligt var att de skulle ha ett tjejlag. Så blev det och nu är hon tränare för flickor födda 03. Hassan förstår initiativet, eftersom Konyaspor's verksamhet handlar om så mycket mer än skola och fotboll.

– Varje person ska känna sig viktig här, oavsett om man är tjej eller kille. Nu satsar vi på kvinnliga ledare och träningspass enbart för tjejer. Vi vill att Konyaspor ska växa ännu mer, det finns inget stopp! säger han. ●

So now, we're running a homework assistance project here called Penna & Papper, she explains.

After 15 minutes of training, all of the kids who aren't on the field at the moment gather around a friendly young man, who greets them all in turn. Hassan Sabi is 23 years old, and is evidently very popular among the players on the boys' team. Hassan himself played for Konyaspor until he was the same age that these boys are today. Now, he manages the club's social and cultural work – in which the free matches are the core activities.

— There's a lot of things going on here at the moment. Botkyrka municipality is going to build an awesome facility. A youth centre with a basketball court in the summer time and a skating rink in the winter, a parkour course, and a large terrace where people can just hang out. It's going to be like a recreational park. This will be a great addition to Konyaspor's programmes. We want to continue offering free

athletics and homework assistance, because we think it's very important to provide a space where the kids can always go. A place where they feel welcome and at home. We've become like a group of friends, of all ages.

Because Konyaspor cares about the youth of Botkyrka, they decided not to accept money from Swedish gambling company Svenska Spel, who contacted them in the winter of 2014 to offer a donation to the sports club.

— Botkyrka has the greatest number of gambling machines of

all municipalities in Sweden and that's why we turned the money down. Svenska Spel lures kids into gambling addiction, and that goes against everything we want to achieve. We gave the money to an educational association instead, says Hassan.

One of the demands Sara Nadif made of the board when she became seriously involved with the club was for them to organise a girls' team. They agreed, and now she coaches the team for girls born in '03. Hassan understands her reasoning, because Konyaspor's programmes are about so much more than school work and football.

— Everybody should feel like an important person here, no matter if they are boys or girls. We're investing in female coaches and all-girl training sessions right now. We want Konyaspor to grow even bigger, there are no limits for us! he says. ●

Facts:
Konyaspor arranges free athletics sessions at the Alby Sporthall sports centre. There are always two coaches on site, and everybody is welcome to join in, without any registering or skills required. The Penna & Papper organisation is also on site to offer homework assistance.
> svenskalag.se/SocialtEngagemang



JAG VILL HEDRA MIN SYSTER /I WANT TO HONOUR MY SISTER

MAMMA VAR
FORTFARANDE TONÅRING
NÄR HON FICK SITT TREDJE
BARN – OCKSÅ DET EN FLICKA.
DÅ SLOG DET ELD I PAPPA.
/MY MOTHER WAS STILL
A TEENAGER WHEN SHE HAD HER
THIRD CHILD – ANOTHER GIRL.
THAT SET MY DAD ON FIRE.

TEXT Pêl Rostam

– Det ska va pojkar, pojkar. Inte flickor, röt han.

Han vägrade att ge flickan ett namn. Han gick bara runt och dundrade. Morgonen därpå förbjöd han mamma att amma flickan. Hon höll barnet till sitt bröst och hoppades att snart skulle orkanen dra över.

– Släng henne på taket, skrek han.

Hon höll hårdare om barnet, grät och bad. Han vrålade utom kontroll:

– Släng henne på taket annars slaktar jag er båda!

För din modersmjölks skull, för våra dödas gravars skull, låt flickan leva, bad mamma.

Pappa böjde ner sin kraftiga kropp över dem, slet flickan från mamma och slängde henne på kojans tak, under den brinnande solen. Flickans skrik blandades med mammas vrål. Till sist blev skriket hest och tynade bort.

Senare kom jag, som pojke fick jag leva mitt liv ifred. Eller?

Jag växte upp bland de stora bergen. Byggnader och el var okända ting. Som nomader vandrade vi med de övriga

— I want boys! Boys! Not girls! he yelled.

He refused to give the girl a name. He just paced around, fuming. The next morning, he wouldn't let my mother breastfeed the girl. She held the child to her breast, and hoped that the storm would pass.

— Throw her on the roof, he shouted. She held the child tighter, cried and pleaded.

He roared, out of control:

— Throw her onto the roof, or I will butcher both of you!

For the sake of the milk that nursed you, for the sake of the graves of our dead, let the girl live, my mother pleaded.

Dad stooped his powerful body over them, tore the girl from my mother and threw her onto the roof of the hut, exposing her to the burning sun. The girl's cries and my mother's howling blended into each other. In the end, the cries grew hoarse, and withered away.

I came along later, a boy, and was left to live my life in peace. Or was I?

Fakta:

Pêl Rostam hjälper människor att finna en väg ur traumatiska upplevelser. Han ger föreläsningar, coaching och workshoppar där den enskilda människan får hjälp att hitta försoning och förlåtelse inuti sig själv, något han menar är avgörande för att man ska kunna försonas med sin omvärld. Utgångspunkten är hans egna upplevelser i barndomen, av flera krig och av att leva i asyl. Pêl är en del av inkubatorn Klump Subtopia.

i stammen, varje årstid på ett visst område. Kvällarnas lägereldar och sagor hörde ihop. Penna, papper och böcker var okända. Bara sagor berättade av de äldre. Speciellt Bakelen, som var skrynkligast, men också bäst på att berätta. Ljudet av flammorna och hans röst blandades samman. Spänningen och förväntan var brinnande. Sedan följde sagan mig in i stjärnhimlen. Vi var vänner redan, stjärnorna och jag. Bara smältes i glitterhavet tills jag försvann in i sömnen. Sen kom flytten, krigen och flykten.

Min syster fick aldrig veta om allt detta. Inte heller visste hon att pappa var drabbad av hederns vålnader. Den manliga historiens alla män

hade skrikit i hans öron:

Vi krigar, vi våldtar, vi hedersmördar. Antingen är du med oss eller emot oss.

Min syster och miljoner andra har fallit offer för denna hederns tänkande som har gripit tag i hela den långa manliga historien. Ännu krigar männen, våldtar och hedersmördar. De gör detta i namn av fosterlandets heder, kungens, folkets, familjens heder, och i gudars heder.

Hedersvåld är männens skräck inför sitt eget ursprung: **kärleken**. De ser kärleken som skam, som skuld, som brott. Mannens heder dödar kärlek. Hedern har mustasch.

Dagen vi lär oss kärleken lika bra som vi kör bil, bemästrar kärleken lika skickligt som vi tar oss till månen kommer vi att vara helt underbara, då kommer världen att vara helt fantastisk. Kärlek är medicinen mot hedersvåld – allt våld. Kärlek är liv.

När går vi till val med rösten: **mer kärlek åt alla?** När instiftar vi ett **folkets kärleksministerium?** ●

Facts:

Pêl Rostam helps people move on after traumatic experiences. He lectures, coaches, and gives workshops to help individuals find peace and forgiveness within themselves, which he claims is a necessary step towards reconciliation with the world around us. His starting point is his own childhood experiences of war and political asylum. Pêl is a member of the incubator Klump Subtopia.

I grew up among the great mountains. Buildings and electricity were unknown to me. We were nomads, wandering with the rest of our tribe, spending each season in a certain area. There would always be stories told by the camp fires in the evenings. Pens, paper, and books were unfamiliar to us. All we knew were the stories of our elders. Especially Bakelen, the most wrinkled, but also the best storyteller. The sounds of the fire and his voice blended into each other. The excitement and anticipation burned like fire in us. Then, the story followed me into the starry night sky. We were already friends, the stars and I. Just melting into the glittery ocean, until sleep overcame me. Then came relocation, war, and flight.

My sister never knew any of this. And she didn't know that our father was afflicted by the spectre of honour. Every voice in the history of men had shouted in his ears: We make war, we rape, we commit honour killings. You're either with us, or against us.

My sister, and millions of others like her, are the victims of this idea of honour that has afflicted men throughout their long history. The men still make war, rape, and commit honour killings. They do this in the name of the honour of their homelands, their kings, their peoples, their families, and their gods.

Honour violence is the fear these men have of their own origin: **love**. They think

of love as shame, as guilt or as a crime. The honour of men kills love. Honour wears a moustache.

The day we learn to love as well as we drive cars, master loving as skilfully as we conquer the challenges of travelling to the moon, we will be wonderful, and the world will be a glorious place. Love is the cure for honour violence – for all violence. Love is life.

When will we go to vote for **more love for everybody?**
When will we instate a **love ministry of the people?** ●



STUDIOBAR

SUBTOPIA

29 SEPTEMBER

BRANSCHMÄSSA & MÖTESPLATS
för dig som jobbar bakom scen och kamera inom branscherna tv, film, musik, scenkonst, event och datorspel i Hangaren Subtopia, Botkyrka.

studiobar.se



Internationell
Circuskabaré

Fre-Lör from 10 april på
Metropol Palais

Hellkväll med 3-rätters middag och show

Biljetter: www.ticnet.se
Info om showen: www.moulinnoir.se
Info om meny och teatern: www.metropolpalais.se



ÖKAD MÅNGFALD I PUBLIC SERVICE /INCREASED DIVERSITY IN PUBLIC SERVICE

TEXT Lydia Putkinen

Hur ska SVT nå alla? Det var den primära frågan då SVT, SR, UR och 22 gräsrotsorganisationer från hela Sverige, träffades på Subtopia för att diskutera hur mångfalden kan öka i public service

Varför gör ni detta?

– Vi vill bilda nätverk av civilsamhällets organisationer som kan påverka public service. Problem som vi på SVT står inför är hur vi ska bli mer publika och att det finns en väldigt homogen sammansättning här – vi rekryterar i redan upp-trampade stigar. Vi behöver få in nya talanger och nya berättare, menar Dag Strömquist, SVT.

Vad kan SVT ge till

gräsrotsorganisationerna?

– Resurser att stödja men vi behöver också hålla en dialog för att förstå publikens behov. Ett sätt att göra det är att arbeta närmare civilsamhället och en idé som kommit upp är att komplettera vårt ordinarie utbud med en medborgar-tv. En sådan satsning skulle nå långt ut, ända ut till gräsrötterna och göra stor skillnad, fortsätter Dag Strömquist.

Organisationen Fanzingo är en av organisationerna på plats idag. Vad kan ni bidra med till det nya nätverket?

– Nya perspektiv och idéer, men också en talangpool som public service kan använda sig av när de rekryterar nytt folk, säger Samuel Sjöblom, verksamhetsledare på Fanzingo.

Vad behöver gräsrotsorganisationerna från SVT som ni inte har själva?

– Public service besitter massor av kunskap, professionalitet och har helt andra plattformar och resurser som vi skulle kunna göra mycket av om vi fick ta del av dem säger, förklarar Samuel Sjöblom.

Vad är målet med dagens konferens?

– Att utveckla konkreta projekt för ett arbete på en mer sektoriell nivå, över gränser, säger Samuel Sjöblom.

– Sen är det också viktigt att kläcka hur allmän televisionen får representation över hela landet, från nordligaste norr till Skåne avslutar Dag Strömquist. ●

How can SVT reach everybody? That was the main issue on the agenda when SVT, SR, UR and 22 grass roots media organisations from all over Sweden met here in Subtopia to discuss how to increase diversity in Public Service

What is the purpose of this conference?

— We want to network with organisations in civil society that have the potential to influence public service in various ways. One of the challenges we're facing at SVT today, for instance, is how to broaden our appeal. Another one is our rather homogeneous staff – our recruiting still follows the same paths it always has. We need to acquire new talent and new storytellers, says Dag Strömquist.

What does SVT have to offer the grass roots organisations?

— Of course we can offer support in the form of resources, but we also need to make ourselves more curious, critical of norms and above all, more attentive to new stories, Dag Strömquist continues.

Fanzingo is one of the organisations here today. What do you have to offer this new network?

Facts:

Dag Strömquist is the project manager for Talent and Diversity Integration at Sveriges Television. svt.se.
Samuel Sjöblom is executive manager and project manager at Fanzingo whose methods and projects are intended to aid youths in developing their storytelling.
> svt.se
> fanzingo.se

— We can offer new perspective and ideas, but we also have access to a talent pool that public service can dip into to recruit new staff, says Samuel Sjöblom, executive manager at Fanzingo.

What do the grass roots organisations need from SVT that they can't provide for themselves?

— Public service has vast knowledge, professional knowhow and completely different platforms and resources and we could achieve a lot if they were available to us, explains Samuel Sjöblom.

What is the purpose of today's conference?

— To develop concrete projects, 10 to 20 ideas for us to work on. It's exciting that this day in Alby, at Subtopia, will be the starting point for collaboration on a more sectorial level, across boundaries, says Samuel Sjöblom. Dag Strömquist concludes:

— It's also important to figure out how to make public service television represent the whole country, from the far north to Skåne. SVT has realised that the independent grass roots organisations in civil society can make invaluable partners in their search for new talent and new ideas for shows, as well as help them identify important issues that concern the whole of our society today. ●

SÖKER DU LOKAL?

FILM

REKLAMINSPELNING FILMINSPELNING TV-PRODUKTION

MUSIK

PRODUKTIONSREP KONSERTER MUSIKVIDEOR

EVENT

FESTLOKAL FÖRETAGSEVENT KONFERENS BOLAGSSTÄMMA GALA

SUBTOPIA FÖRFOGAR ÖVER 15 000 KVM OCH KAN ERBJUDA
LOKALER FRÅN STYRELSEKAMMAREN TILL STORA MÄSSHALLEN!
HÖR AV DIG! kerstin.fagervall@subtopia.se eller 0739 60 70 22

SUBTOPIA
subtopia.se



SUBTOPIA THE SPACIOUS SUBURBAN PARADISE!

Subtopia är ett 15 000 km² kreativt kluster, ett sätt att tänja gränser och en plats för alternativ kultur i Alby, Botkyrka. Hit kommer konstnärer, filmare, musiker, cirkuskompanier, graffitimålare, studenter, sociala entreprenörer och andra kreativa företagare för att skapa, arbeta, utvecklas och göra världen lite bättre. Subtopia är navet i ett nätverk av människor och idéer, hem för mer än 80 företag, ideella föreningar och utbildningar. Subtopia har samarbetspartners världen över och är del av internationella nätverk som European Cultural Foundation och Trans Europe Halles. Subtopia är en del av det kommunala aktiebolaget Upplev Botkyrka AB.

Subtopia driver Sveriges scen för samtida cirkus; Hangaren Subtopia, i ett före detta virkeslager intill Alby-sjön. Här kan du uppleva svensk, internationell, ny och inte minst – exceptionell cirkus som The 7 Fingers, Race Horse Company, Groupe Acrobatique de Tanger och Cirkus Cirkör.

Hangaren är också en av Stockholmsområdets största studior för film, tv och produktionsrepetitioner. Här har Kung Fury och Top Model spelats in och artister som Roxette och Peter Jöback skapat sina turnéer. Sedan The Knife fyllde Hangaren till bredden används också lokalen som konsertscen.

Läs om de 80 företag som huserar i Subtopiaområdet och ta del av kommande program på subtopia.se

Subtopia is 15,000 km² of creative space, a pusher of boundaries, and a site for alternative culture in Alby in Botkyrka. Artists, film makers, musicians, circus companies, graffiti artists, students, social entrepreneurs, and other creative businesspeople all gather here to create, work, grow, and make the world a better place.

Subtopia is the hub of a network of people and ideas, and houses more than 80 businesses, associations and training programmes. Subtopia has partners all over the world, and belongs to international networks such as the European Cultural Foundation and Trans Europe Halles. Subtopia is a part of the municipally owned company Upplev Botkyrka AB.

Subtopia also runs Sweden's leading stage for contemporary circus, Hangaren Subtopia, which is located in what used to be a timber yard next to Lake Alby. Here, you can experience Swedish, international, new, and above all exceptional circus – with companies like The 7 Fingers, Race Horse Company, Groupe Acrobatique de Tanger, and Cirkus Cirkör.

Hangaren also doubles as one of the largest film and television recording studios in the Stockholm area. It was the shooting location for Kung Fury and Top Model, and performers like Roxette and Peter Jöback have rehearsed their tours here. Since The Knife filled Hangaren to the bursting point, the facility has also seen use as a concert venue.

Read about the 80 business that work in Subtopia and our upcoming events at subtopia.se

SUBTOPIA[®]